

Pavel

FRÝBORT

VEKSLÁK III

A PO NÁS
POTOPA

Pavel Frýbort

Pavel Frýbort, vl. jménem Pavel Hříšný, byl spisovatel a novinář, autor mnoha kriminálních románů.

Pocházel z Liberce, od svých šesti let však žil v Semilech. V letech 1966-68 studoval psychologii v Krakově. Po nedokončených studiích na Filozofické fakultě v Praze absolvoval při zaměstnání obor scenáristika na FAMU. Po studiích pracoval ve Filmovém studiu Barrandov.

Pavel Frýbort začínal jako novinář. Jeho první knížka vyšla v roce 1984.

V roce 1995 získal Pavel Frýbort Cenu Jiřího Marka za společenský román s kriminálním motivem Vekslák 3 - Po nás potopa.

Vekslák 3 - A po nás potopa

Autor příběhu o veksláku Michalu Najmanovi (Vekslák a Vekslák 2 aneb Malý český bordel) dotáhl příběh bývalého veksláka k vyvrcholení. Hrdina románu se při své cestě za vysněným bohatstvím opět dostává do maléru a při tom se setkává s lidmi, které už zná z podsvětí i ze zákulisí velkých obchodů a vysoké politiky. Jde o stovky miliónů a také o život, protože se zahlazují stopy. Hrdinům tohoto románu se v patách valí potopa a do poslední kapitoly zůstává na vahách, koho zničí.

Obsah

ČÁST 1 - Vabank

ČÁST 2 - Salto mortale

ČTĚTE ELEKTRONICKÉ KNIHY

Pavel Frýbort

Vekslák 3

A po nás potopa

2015

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umísťování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© Pavel Frýbort – heirs c/o DILIA, 2015

© INDEART, 2015

www.indeart.cz

978-80-7519-096-3 (PDF)

Tento román je fikce. Osoby, které v něm vystupují jako žijící lidé, neexistují. Popsané obchody a podvody jsou vymyšlené stejně jako jednání a názory románových postav. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi je proto čistě náhodná a autor za ni nenese žádnou odpovědnost, neboť „...je to příběh vypravovaný blbcem, hrůzostrašný, leč nesmyslný veskrz“.

(W.Shakespeare: Macbeth V, 5, překlad E.A.Saudka)

ČÁST PRVNÍ

VABANK

Každý má právo snít.

Na rozdíl od dividend nebo podílu na moci vám tenhle nárok nikdo neupírá. Jde jenom o to, jestli sníte jen tak v hospodě u piva, anebo jestli se rozhodnete, že si ty sny splníte a budete si místo metrem vozit zadek v rollsu. Pak se vám může stát, že narazíte. Teoreticky sice má na rollse právo každý, jenomže počet rollsů je omezený. Když se v něm budete vyvalovat vy, nedostane se na jinýho. Tudíž se vám může stát, že vás přes ty ručičky natažený po klíčkách někdo klepne. Tak fest, až vám z nich vypadne všechno, co jste do té chvíle nahrabali.

Mě klepnul, pán, který si říká JUDr. Mareš. Píšu „říká“, protože čím víc o něm vím, tím větší mám pochybnosti, že tohle jméno stojí v jeho rodném listu. Má příliš mnoho tváří: proč by tedy nemohl mít víc jmen? Já sám mám pečlivě schovanou jednu občanku a jeden německý pas a oba doklady ze mne dělají zcela jiného člověka. Potíž je v tom, že ať si vyberu jakoukoliv identitu, pořád pod ní bude člověk, který jedinkrát v životě měl pohromadě dvanáct milionů korun, a než se stačil aspoň pokochat pohledem na ně, přišel JUDr. Mareš, dal mu obrazně řečeno nůž na krk a během pěti minut s dvanácti melouny odkráčel a nechal Michala Najmana stejně holého, jako přišel na svět.

Tedy, abych byl přesný - něco málo mi zbylo. Především mi zůstala naděje a vědomí, že nejsem chodící mrtvola, jelikož velkopodnikatel a velkogauner Luban, který moji touhu po rollsu nedobrovolně sponzoroval, je po smrti, takže mě může strašit nejvýš ve snu. A já mám naštěstí spánek hluboký a klidný, protože jsem se díky školení v krimu snadno adaptoval na nové poměry a žádné výčitky svědomí si nepřipouštím.

Ale to jako obvykle odbočuju. Chtěl jsem říct, že jsem se prokopal na hlínu, prachy jsem zoufale potřeboval, ale přitom jsem měl lufty pustit se do něčeho, na čem by mě různí Marešové mohli utočit a vrátit tam, odkud jsem byl na podmínku propuštěn. Podmínka znamenala, že se do ničeho nenamočím. Já se namočil - jako obvykle pod tlakem okolností, ale to pány v černých talárech nezajímá. Ohánějí se

svobodnou vůlí a paragrafy. Já jich měl na hrbu víc než požehnaně. Ti, kdo by o mých výletech za hranici zákona mohli mluvit, naštěstí mlčeli. Zdenička proto, že je chudák nebožka. A Mareš proto, že za mlčení dostal svoje. Totiž - moje. Těch dvanáct melounů. Nikde ale nebylo psáno, že proti mně nevyjede znovu - protože těch pár korun nutkavý pocit pana doktora Mareše prosazovat spravedlnost a likvidovat drbany všemi prostředky pravděpodobně nezměnilo. Lidé jsou holt různí. Některým je nejlepší zdaleka se vyhnout. A nedávat jim do ruky žádnou zbraň proti sobě. Prostě žít v mezích zákona: i když to dneska dělají jenom idioti, a ti jsou pak po právu chudí, až to bolí.

Já zůstal chudý tak, že mi nezbylo než začít ze zbytků svých snů výprodej.

2

Zazvonil telefon a nějaký mužský hlas se mě zeptal, jestli jsem dával do Annonce inzerát na prodej kamery s tím a tím typovým označením.

„Byl jsem to já. Vy víte, o co se jedná?“

„Jo. Mohl bych tu mašinu vidět?“

Jen znalec mohl podle uvedeného kódu poznat, oč se jedná. Tohle zřejmě znalec byl.

Po definitivním odchodu Zdeničky ode mne i ze světa zel můj byt na Petřinách prázdnotou. Kdysi tady bývalo živo, především v obýváku. Ještě mi zůstaly vzpomínky a některé videokazety, na kterých byly bez vědomí zúčastněných dvojic zaznamenány jejich sexuální hrátky a hlavně chlubitivé řeči. Pánové se před dámičkami rádi vytahují. Po třicítce se už většinou nedá oblažovat dámu svého srdce bez přestávky, a tak když nemůžu dokázat, jaký jsem chlapák fyzicky, dokazuju to v pauzách alespoň slovně. Z těch nahrávek jsem už ale vytěžil, co se dalo, a obnovovat firmu Azyl pro milence jsem nemohl. Majitelka domu profesorka Čebovská proti ní měla námitky. Já bych je měl taky, kdybych zjistil, že mi nájemník udělal z baráku takový malý český, leč přece jen bordel.

Prásknout mě se neodvažovala, protože i ji jsem zachytil v mimořádně choulostivé situaci a otevřeně jsem ji varoval, že nebudu váhat znemožnit ji tím po celém okolí, jestliže proti mně něco podnikne - mlčela tedy, ale já musel provoz Azylu ukončit. Zůstalo mi z něj jen nahrávací zařízení, za které jsem zaplatil majlant. Videokamera velikosti krabičky cigaret mě i s mikrofony a instalací přišla na sto čtyřicet papouchů. Jenže když jsem se Ivana Krásky, který mi aparaturu sehnal a uvedl do chodu, zeptal, jestli by nevěděl o někom, kdo by měl o takovouhle praktickou hračku zájem, pokrčil rameny. Technika prý upaluje mílovými kroky. Dnes už jsou na trhu modernější, citlivější a miniaturizovanější kamery.

„Nehoň si triko, brácho,“ povídám. „Já chápu, že jsi mě natáhnul a že už zpátky svoje prachy nedostanu. Svoje jsem si s tím užil, takže jsem s nějakou ztrátou smířenej. Ale pokud vím, v žádném bazaru ani u soňáků jsem nic podobného neviděl.“

„Snad nemyslíš, že se takovýhle věci prodávaj v obchodákách,“ zasmál se Ivan.

„Ne. Právě proto jsem za ni dal tolik, kolik sis řek. A právě proto si myslím, že bude pořád ještě dražší než obyčejná věháeska nebo osmička.“

Nedohodli jsme se. „Byl jsi první, kdo to sháněl,“ povídá. „Profíci totiž mají zdroj přímo od pramene.“

Tak jsem šel na Poříčí. Tam sídlí Annonce. Za dva dny byl inzerát v novinách. Tedy dnes. A v devět zazvonil ten telefon.

„Můžete,“ povídám. „Mám ji doma. Kdy byste se stavil?“

„Jak je k vám daleko?“

„Bydlím na Petřínách. Jiřincová ulice.“ Prozradil jsem mu číslo domu.

„Fajn. Za hodinku bych byl u vás. Možná se dohodneme... pokud mi to bude vyhovovat a budete rozumný s cenou.“

Zavěsil. Ani se nepředstavil.

„Novák.“

Přijel skutečně za hodinku. Přesněji řečeno za pětapadesát minut. Měl bílýho favouše, auto, jakých po ulicích jezdí desetitisíce. Prostě konfekční auto ke konfekčnímu jménu.

On sám ale příliš konfekčně nevypadal. Kromě toho, že měl kanárkově žlutou košili, červeného motýlka s bílými puntíky a zeleně kárované fialové sako, měřil asi metr sedmdesát. Prostě menší pivo. Co mu scházelo na výšce a na hlavě - měl pleš, které se říká bleskovka - doháněl sebevědomím. Na první pohled chlapík, který ví, co chce, a umí si to prosadit. Pár podobných jsem v životě potkal. Většinou ke své škodě. Snad pro jednu půjde o výjimku.

Novák se hrnul do kvartýru jak velká voda, v předsíni se rozhlédl, jako by větřil, a zajel do obýváku.

Kamera ležela na konferenčním stolku.

Okoukl ji ze všech stran, jako by se bál, že uvnitř je časovaná bomba. Čekal jsem, jestli ji taky neočichá; nos měl v proporcích k postavě dost dlouhý a hlavně ostrý, chyběl mu jen kartáčovitý knírek, a vypadal by jako figurka ze starých grotesek.

„To je ono?“ Potěžkal kameru, prohlédl si objektiv a potom konektorové vstupy.

„Máte k tomu šňůru?“

Měl jsem všechno přichystané. Kameru jsem zapojil do televize a ukázal mu dálkové ovládání.

„Bezva, je to komplet,“ potěšil se. „Už jsem se bál, že dálku budu muset shánět extra. Hm, šikovná věcička, zvláště když se umí dobře používat.“

Zatrnulo mi. Čekal jsem otázky odkud a proč a na co.

„Já to měl...,“ zabručel jsem, ale Novák mě přerušil.

„Vy jste z branže? Že vás neznám...,“ ostře se na mě podíval.

„Já z žádný branže nejsem,“ povídám. „Já vůbec nevím, co máte na mysli.“

„No nevadí,“ odtušil chlapík Novák. „Já jen že takováhle věc se na trhu moc nevyskytuje a...“

Přerušil jsem ho. Byl čas hodit do placu připravenou legendu. „Přivez mi to kamarád zvenčí. Měl jsem to na chalupě - pro případ, že by mě někdo vykrad. Udělali mě totiž dvakrát po sobě. Jenže od té doby nic... a hlavně jsem chalupu prodal, takže už tenhle krám nepotřebuju.“

„Aha.“ Tvářil se, jako by mi věřil. „Na kolik byste si to cenil?“

„Byla drahá,“ povídám opatrně. „Sto tisíc.“

Chlapík vrátil kameru na stolek a prstem se dotkl hlavy, jako by naznačoval pozdrav. „Těšilo mě, pane Najman.“ Otočil se k odchodu.

„Počkejte!“ Kruci, válí to! Hned jsem si říkal: Malý pivo, ale stříhoun. „Já se v tomhle zboží moc nevyznám. Stálo mě to dost peněz, tak jsem myslel...“

Vrátil se. Pochopitelně. Při licitování lidi odcházejí hlavně proto, aby se mohli vrátit do výhodnější pozice.

„Mladý muži,“ pravil Novák. „Na to, kolik vás tahle věčička stála, zapomeňte.“ To se mu snadno řekne, pomyslel jsem si, jeho peníze to nebyly. „Takováhle věc, modernější a fungl nová, vás přijde na nějakých pět tisíc marek. Opakuju, že nová a modernější.“ Otevřel kufřík, který si přinesl s sebou, a vytáhl svazek bankovek. Hodil je na stolek.

„Padesát tisíc. Berte, nebo nechte ležet.“

Polknul jsem. Padesát tisíc znamená ztrátu přesně devadesát tisíc. Na druhé straně mi kamera vydělala slušné peníze, víc než desetinásobně se zaplatila. Jenomže z těch peněz nic nemám, všechny spadly Marešovi do klína.

Chlapík se na mě napjatě díval. Pochopil jsem, že ani on si není výsledkem své hry tak docela jistý: udělal to stejně jako já mockrát s Lájošem. Položil mi před oči hotové peníze, vrabce v hrsti namísto pochybného holuba vyšší ceny od někoho jiného na střeše, tedy v nedohlednu.

„Tak oukej,“ kývl jsem. „Osmdesát a je vaše.“

Zavrtěl hlavou. „My si nerozumíme, pane Najman. Já tuhle věc chci, to je fakt. Ale ani za sto, ani za osmdesát. Chci ji za padesát. A jsem zvyklý dostávat, co chci.“

Pokrčil jsem rameny. A vtom jako na zavolanou zazvonil telefon.

Zvedl jsem sluchátko a nepřestal se koutkem oka dívat na chlapíka.

„Slyším,“ povídám do telefonu ze zvyku.

„To je ten Azyl...?“ zeptal se tichý ženský hlas. Panebože, musela být hodně nadržená a v nouzi, nebo si popletla datum. Poslední inzerát na Azyl pro milence vyšel před několika měsíci.

„Jistě, je to tady,“ řekl jsem. Začala něco breptat, ale skočil jsem jí do řeči.

„Jistě, za devadesát je to vaše. Je tu sice ještě jeden zájemce, ale to víte, kdo dá víc, ten bere. Jako ve voku.“

Položil jsem telefon.

„Starej fór,“ pravil chlapík znechuceně. „No ale ať je po vašem.“ Sáhł do kapsy a přihodil k tomu štůsku tisícovek patnáct tisíc. „Vejš ale nejdu v žádným případě,“ upozornil mě. „I kdybyste si objednal třeba deset fingovanejch kupců.“

„Pane, já vám přísahám...,“ začal jsem, ale přerušil mě. Už schovával kameru do kufříku. Tentokrát si byl jistý, že necuknu.

„Koukněte, ta pohádka o tý chalupě byla hezká. Je vidět, že máte fantazii. Vypadáte, že jste ve formě. Kdybyste náhodou byl bez angažmá, možná bych pro vás měl džob. Já nespěchám. Práce je pořád dost.“

Podal mi vizitku. „Privat Eye - detektivní agentura.“

Tak tomuhle se říká fór!

Džob bych potřeboval jako sůl. Zajímalo by mě, z čeho a jak žijou lidi, co tvrdí, že je prachy vůbec nezajímají. Nejspíš jich mají dost. Já je nemám. Těch pětasedesát kolíků, které mi leží na stole, představuje spolu s dalšími přibližně třiceti tisícovkami na mém vyhublém kontě sumu, která ohromuje snad jen nějakýho sociála s pěti táci měsíčně hrubého. Já jsem zvyklý na jiný životní standard. Nevím ovšem, co by pan Novák říkal tomu, že mám škraloup. Jenže

podle toho, co čítám v novinách a co jsem i viděl, není to tak veliká vada na kráse. Horší by bylo mít záznam v registru svazků StB.

4

Golfika jsem dal do baziše ještě dřív, než jsem se pustil do prodeje kamery. Nechtěl jsem, aby mně - a především některým lidem - připomínal minulost.

V bazaru mi moc nadějí nedávali, bylo to něco podobného jako s videokamerou. Starý model. Původně jsem za něj dal sto sedmdesát tisíc, teď měl hodnotu o padesát míň, a to jsem si ještě mohl olíznout všech deset, že se ho podařilo po čtrnácti dnech čekání udat, protože podobnejch šunkáčů, jak se rozšafně vyjádřil prodavač, je tady jak nasráno. Loni prý byla skoro polovina všech nově zaregistrovaných auťáků zvenčí - většinou stejný popelnice jako ta moje. Podle toho se pozná rozvojová země: stává se skladištěm odpadků.

Prodavač zapomněl dodat, že dobrá čtvrtina všech těch ojetin se k novým majitelům dostává bez vědomí majitelů předchozích. Dokonce proti jejich vůli. Jsou prostě kradené. Kupovat auťák na inzerát, zvláště když nabídka je víc než lákavá, například dva roky stará audina stovka TDI za sto osmdesát tisíc nebo ještě míň, znamená koledovat si o malér. Jistější prý je kupovat v bazaru. Inkasoval jsem tedy sto dvacet papírů minus pět procent provize a na místě jsem si začal vybírat novou starou káru.

„Byl by tu bavorák,“ pokoušel mě prodavač. „A není drahej. Sto třicet. Síbr, klimatizace, všecko na elektriku, šest repráků, stodvacetiwattovej radiomagneták...“

„Jak je ta mašina stará?“ přerušil jsem ho.

„No...“ začal neurčitě. „Poslední model to není, to je jasný.“

„Kolik má najeto?“

„Málo. Teda na bavora, že jo.“

„Kolik?“

Mám rád optimisty, kteří věří, že konečně narazili na hejla.

„Sto...“

„Sto tisíc? Jenom?“

„Sto devadesát,“ řekl kysele prodavač. „Jenomže bavorák vám najede tři sta tisíc, ani nemrknete.“

„Jistě,“ pravil jsem, protože jak říkám, nemám nic proti tomu, když někdo sní, ale nesmí to trvat celou věčnost. „Zvlášť když uděláte generálku motoru, pořídíte si nový čepy, brzdy, tlumiče, poloosu... a nejlíp taky rovnou vlastní benzinový čerpadlo, protože to žere aspoň dvacet na sto. Heleďte, já nejsem náročnější. Jenže taky nejsem automechanik. Já potřebuju vůz, o který se nemusím starat. A který jezdí za sedm a je docela obyčejnější. Radši když bude mít v pořádku brzdy než šest repráků.“

Bílé tipo splňovalo všechny moje požadavky. Na tachometru mělo osmdesát tisíc, takže ještě nějaký kilometr může najezdit. Žádný brko to jistě nebylo, ale svých sto čtyřicet udělá a jezdí za nějakých pět šest litrů. Aspoň se to o něm tvrdí. Podle toho, jak jsem se s ním za prodavačova doprovodu projel, mělo v pořádku i ty brzdy. Rok výroby v techničáku 1990. Ten by mohl na rozdíl od tachometru odpovídat skutečnosti.

Cena sto osmnáct tisíc. Prostě supercena.

Typo mělo dokonce zelenou i červenou známku na espézetce, prošlo tedy všemi kontrolami a na tři roky bych měl mít od policajtů a všech buzerací spojených s provozem automobilu pokoj... jsem si říkal druhý den cestou do Kongresové na Dopravní inspektorát, abych auto přihlásil.

Šlo to rychle.

Až moc.

Že je auto kradené, zjistili podle čísla motoru za deset minut.

Velký techničák, ve kterém tyhle údaje jsou, se sice neodlišoval od čísel vyražených na motoru, ale to číslo tam bylo vyraženo dodatečně a pod ním, mírně zbroušené, zřejmě bylo to původní. Také SPZ nebyla nikde zaregistrovaná

a doklad o převodu byl zfalšovaný stejně jako všechno ostatní. Na autě byla pravá jen skutečnost, že se jedná o Fiat Tipo.

„Já ho neukrad,“ zablekotal jsem zoufale, když trapná fakta vyšla najevo.

Poručík v montérkách, který technickou kontrolu prováděl, se na mě výsměšně podíval.

„To říká každěj.“

„Ale já na to mám papíry. Tady...,“ ukazoval jsem doklad o zaplacení a kupní smlouvu z baziše. Ani se na to nepodíval.

„Jen jste ho výhodně koupil, že jo?“

„V bazaru, pane! V bazaru!“

„To je vaše věc kde. Kradený je v každém případě.“

„No jo, ale co mám dělat?“

„Zkuste z nich dostat peníze nazpátek.“

„Jak to? Vy mi... co s tím autem bude?“

„Necháme si ho tady. Určitě ho někdo postrádá.“

„No dobře, říkáte, že je kradený...“

„To teda říkám,“ pravil poručík lhostejně. Skutečnost, že někdo přišel zcela bezelstně zaregistrovat kradený automobil, ho nijak nevzrušovala. Zřejmě se s něčím podobným setkával denně.

„Tak ho snad někdo ukrad, ne?“

„Nepochybně. Ale to je věc kriminálky. Sepíšou s vámi protokol, a až věc vyšetří...“

„Vyšetří...,“ řekl jsem výsměšně. Krádeže vozů jsou dnes téměř beztrestný byznys. Sem tam poldové chytí kluky, kteří se chtěli svézt a v opici aut'ák naboří. To jo. S těmi pak soud zatočí. Ale jestli tohohle fiátka ukradl a střelil do bazaru někdo, kdo v tom umí chodit - a zřejmě ano, pak mám stejnou šanci jako sněhová koule v pekle.

Na kriminálce se mnou protokol sepsali, pravili, že není jejich věcí, aby mi věřili nebo nevěřili, nejsou faráři, auto je prostě šlohnutý a zůstane na policii. To znamená, že když nenajdou majitele, tak ho po určité době někdo známý velice

výhodně za zůstatkovou odhadní cenu odkoupí. Já utřu nos. Můžu se vozit jediné po prodejci. Zatím smím odejít. Až mě budou potřebovat, tak mě obešlou.

5

Prodavač v autobazaru měl po šichtě. Majitel nebyl přítomen. Džentlmen, který ho zastupoval, se dloubal v zubech sirkou a zadumaně hleděl na potvrzení, že vůz Fiat Tipo mi byl zabaven.

„No jo, tohle je holt riziko,“ řekl uvážlivě. „To víte, dneska se auta kradou jako na běžícím pásu.“

Nadechl jsem se a počítal do deseti. Předpokládal jsem, že v bazaru se podělaj hrůzou, až jim sdělím, že se podíleli na trestném činu, a rozklepanými prsty mi vysolí mých sto osmnáct tisíc okamžitě nazpátek.

„Či to je riziko?“ zeptal jsem se tedy, když jsem měl pocit, že se mi nebude třást hlas.

Znovu zalovil v zubech, vytáhl zápalku z huby a důkladně si její konec prohlédl.

„Kupujícího,“ odpověděl. „To víte, jak my můžeme vědět, že auto nebylo kradený? Vy jste ještě auto neprodával?“

„Jo, u vás.“

„Tak vidíte. Nepodepsal jste nám něco?“

Matně jsem si vzpomněl, že mi dali podepsat nějaký papír, na kterém stálo, že vůz je skutečně můj. A ještě nějaký dodatek maličkými písmeny, který jsem moc nestudoval.

„No a stejnej papír nám podepsal ten člověk, co jste od něj tipouše koupil.“

„Jenže já na rozdíl od něj toho svýho golfa neukrad.“ Bodrý rozšafa za stolem mě už začínal iritovat. Lidi zřejmě dělil na stříhouny a na ovce. Sebe nepochybně počítal mezi ty první. Já byl za ovci. Nu dobrá, předvedu mu, že si mě popletl s beranem.

„Víte určitě, že ten člověk to auto ukrad?“

„Policajti říkali, že auto není košer, že bylo čajznutý, že nemá v pořádku papíry, že má na bloku motoru vybroušený původní číslo a vyražený nový... to vám snad je málo? Já z toho mám malér a běhání a hlavně nemám auto. Vysolil jsem vám za něj sto osmnáct papírů - vraťte mi prachy a jsme si kvit.“

Jemně se usmál, jako se usmíváme roztomilým, ale naivním nápadům dítěte.

„Ty peníze jste nezaplatil nám, ale majiteli. My jsme pouze zprostředkovali prodej. Za to jsme dostali svoji provizi. Veškerou odpovědnost po právní stránce nese prodávající. Vy jste, pane, nečetl důkladně kupní smlouvu!“ Zavrtěl nade mnou hlavou. „Já nevím, lidi, co vy jste zač. Takovejch peněz každý zaplatí bez mrknutí - a ani si nepřečte smlouvu!“

„Heleďte, pane,“ povídám už opravdu našťavaně, „nedělejte ze mě vola. Vraťte mi moje peníze a dojděte si pro auto - jestli vám ho vydaj. A jsme si kvit. Já zapomenu, že existujete, a nikomu o tom nebudu povídat.“

„Povídat si můžete, komu chcete, co chcete. Peníze už nemáme. Poslali jsme je na konto majiteli. Za ním jděte, ten vám to auto prodal.“ Vytrhl mi moji smlouvu z ruky a prstem ukázal, že nelže. Fakt. Člověk takový detail přehlédne. O nějakém autobazaru tam nebyla ani řádka. „My nejsme detektivní kancelář, abysme zkoumali u každýho auta, jestli je kradený...“ Pokrčil rameny, posadil se k telefonu a začal vytáčet číslo. Už se mnou skončil. Měl jsem si přečíst pořádně smlouvu. I to, co tam stálo maličkými písmeny. Měl jsem prostě být chytřejší.

„Jestli mi ten člověk peníze nevrátí, tak se vrátím a vrátíte mi je vy,“ řekl jsem skrz zatáaté zuby.

Znovu se usmál. Zmáčkl nějaký knoflík a do dveří vstoupil z vedlejší místnosti pořizek asi metr devadesát, s buldočí čelistí a štěrbinami, ve kterých měl usazené oči tak blízko vedle sebe, že z toho maličko šilhal. Žvýkal a díval se skrz mě.

„Vendo, pán odchází. Kdyby náhodou nechtěl, doprovod' ho a ukaž mu cestu. Aby nám tu nezabloudil.“

Šel jsem sám.

6

„Dneska se nedá věřit nikomu a ničemu.“

Dročkář, kterému jsem se cestou se svou smůlou svěřil, byl snad založením skeptik. Ale v tomhle měl pravdu. Vyplakal jsem se mu málem na rameni, protože jsem neměl nikoho jinýho, komu bych si mohl vylít srdce.

„Já měl včera kunčafta, šéfe,“ pravil taxikář, „naložil jsem ho v Dejvicích na Kulaťáku a jeli jsme do Vysočan. Tam povídá, abych zastavil, že si jenom skočí domů pro nějaký papíry, a zase se vracíme. Čekal jsem tam půl hodiny, než mi došlo, že jsem za vola,“ odplivl si otevřeným okýnkem. „Jo jo, lidi byli verbež a sou verbež. Čím dál tím větší.“

Verbež, na jejíž jméno zněly doklady od tipa, se jmenovala Viktor Lorenc a bydlela na Černém Mostě. Nemám rád sídliště, protože jsou anonymní, bez tváře, pachu a charakteru. Noclehárny bez duše. Ale kdybych se chtěl někam ukrýt, nic jiného než sídliště bych si nevybral. Naprosto ideální. Najít tam někoho, pokud nemáte po ruce vojenskou mapu s přesným plánkem, je prakticky vyloučené. Poznal jsem to na vlastní kůži. A stálo mě to skoro tři stovky.

„Mám čekat?“ zeptal se dročkář nadějně. Nebyl jsem tak špatný ryto. Na taxamtru už naskočila částka 280 Kč a měl naději, že ani cestu nazpět do centra nepojede na vlastní náklady. Rozhodně lepší než se nudit na štaflu anebo se courat Prahou a doufat v zazobanýho a hodně tupýho cizáka. Než si člověk vyjezdí za den tolik, aby zaplatil benzin, licenci, leasing, pojištění a ještě si vydělal na chleba, tak se fakticky nahoní. Pokud nepatří mezi nějaké vyvolené, co se o nich píše v novinách. Můj mužík na to nevypadal. Zřejmě byl obyčejným dělníkem volantu. Proto ten pesimismus.

Zaplatil jsem mu. Jestli Lorence nezastihnu doma, nemá smysl zvyšovat už beztak šílenou ztrátu. Autobus stojí šest kaček a domů mě taky dopraví.

Vedle zvonků byla většina jmenovek prázdná.

V chodbě měla viset tabule, na které by byl podle pater seznam nájemníků. Visela tam, ale byla vyplněná stejně prázdnými bílými místy jako jmenovky u zvonků. Budu to muset brát dveře po dveřích. Ale odshora, protože šlapat nahoru možná osm nebo deset štoků se mi vůbec nechtělo. Vysokému pánovi s hřívou našedivělých vlasů sčesaných dozadu a s brýlemi ve zlaté obroučce nejspíš zrovna tak.

„Já do posledního,“ povídám ve výtahu.

„Taky,“ vyštěkl. Zřejmě byl řádně nabroušený. Nebo litoval, že nemůže jet sám.

mlčeli jsme. Nahoře jsem mu dal přednost - byl o poznání starší. Něco zabručel, vyhrnul se ven a na chodbě se nerozhodně zastavil.

„Nevíte náhodou, kde tady bydlí nějaký Lorenc?“

A tak jsme se seznámili, dva druzi v neštěstí.

Šedovlasý pán s brýlemi se jmenoval doktor Jeřábek. Jeho historie byla stejně prostá a krátká jako ta moje. V bazaru, pro změnu venkovském, si koupil poměrně výhodně renaulta devatenáctku.

„Vždycky jsem kupoval auťák v bazaru,“ stěžoval si doktor Jeřábek a uklidňoval se na schodišti cigaretou. „Bývalo to nejjistější. Dneska už přestávám věřit všemu. Všude samej zloděj.“

„Všichni nekradou a nepodvádějí,“ vyhrkl jsem, protože se mě jeho odsuzující hodnocení podvědomě dotklo.

„Já netvrdím, že nejsou solidní bazary. Určitě jo. Možná většina. Jenom nevím, proč jsme museli mít tu smůlu, že jsme zrovna oba narazili na podvodníky.“

Poprvé mě napadlo, že všechno může být úplně jinak: co bych dělal já, kdyby mi patřil autobazar? Prověřoval bych si každý auto, které mi někdo nabídne k prodeji? Měl bych k tomu možnost? Asi ne - a tak bych se proti šmejdům ochránil právníckými fintami, jako to udělali oni. Ale tohle jsem nemohl panu

Jeřábekovi povídat. Ruce se mu klepaly tak, že si popel z cigarety trousil po kalhotách.

„Tak na to půjdem,“ povídám. „Když jsme na něj dva, možná dostane rozum i bez toho, že bysme mu museli nejdřív dát po hubě.“

„Rozšlapu ho...,“ zachrčel pan doktor. Už jsem věděl, že je doktorem filozofie, tedy člověk v podstatě neškodný a zbytečný. Pracoval v nějakém vědeckém ústavu, o kterém jsem nikdy neslyšel a který zkoumal stále ještě za peníze daňových poplatníků věci, jež nikoho kromě badatelů nezajímaly.

„Ve kterém kvartýru bydlí?“ podíval jsem se na čtvery dveře. Označené byly opět jenom jedny, ale Lorenc na nich nestálo.

Doktor Jeřábek se na mě udiveně podíval a hlas se mu zadrhl:

„Já myslel, že to víte...“

Tak tomuhle říkám situace!

Když jsme zazvonili na první dveře, z pana doktora veškerá vitalita a pomstychtivost vyprchala. Stál s rukama svěšenýma a zdrceně něco mumlal o proklaté smůle, která ho provází životem.

V prvním bytě nikdo nereagoval, ve druhém se po chvíli ozvaly tiché kroky, a ve dveřním kukátku se objevilo tmavé oko.

Zazvonil jsem ještě jednou, aby dotyčná osoba věděla, že se nejedná o omyl, a zavolaal jsem, že hledáme pana Lorence.

„Tady nebydlí,“ ozval se tlumený ženský šepot.

„A kde bydlí?!“

„Tady nebydlí...,“ zaznělo znovu. Oko zmizelo. Vypadalo to, že zdejší nájemníci nemají k náhodným návštěvníkům velkou důvěru.

Nakonec jsme kupodivu uspěli. U posledních dveří v patře. Jmenovku sice taky neměly, ale po delším zvonění se pootevřely a ve škvíře zajišťované řetězem se objevila mužská tvář.

„Hledáme pana Lorence,“ řekl jsem a snažil se tvářit mile, abych ptáčka nevyplašil.

„Co mu chcete?“ zeptal se muž. Nebyl nejmladší, dokonce bych řekl, že vypadal ještě starší než Jeřábek, kterého jsem odhadoval na dobrých pětadvaceti. Řekl „co mu chcete?“, a ne, „co mi chcete?“, takže to mohl být Lorenc, ale nemusel. Třeba je to jeho táta.

Rozhlédl jsem se kolem. Chodba sice byla až na nás dva prázdná, ale taková hraná opatrnost vždycky udělá v podobné situaci dojem.

„Radši bych mezi čtyřma, tedy šesti očima,“ zašeptal jsem. „Jak jistě chápete, je to poněkud delikátní záležitost.“

Zaváhal, zřejmě uvažoval, jestli nás má pustit dovnitř. Já osobně bych žádný dva mameluky, který vidím prvně v životě, do kvartýru nepustil. „Máte průkaz?“ zašeptal muž.

Nadvíhl jsem obočí. Průkaz? Zřejmě chtěl říct občanku. Sáh jsem do náprsní kapsy, ale muž jen mávl rukou.

„Dobrý, dobrý, já vám věřím. Čekám vás. Věděl jsem, že přijdete.“ Takže přece jenom Lorenc a já se opět v odhadu lidí zmýlil...

Byt byla garsonka - pokojík a kuchyňka s mini jídelnou a balkon, jemuž se v inzerátech honosně říká lodžie. V kuchyni stál sporák a stará vrčící lednička, v pokoji lehátko a jedna židle. Prosté, ale účelné zařízení - pokud v takovém bytě nemáte v úmyslu často pobývat. To na Borech jsme měli celou zařízenou skoro luxusněji.

Muž si nervózně mnul ruce. „Ani vám nemám co nabídnout. Kafe tu nezůstalo, ono tady vlastně skoro nic nezůstalo.“ Rozhlédl se po pokoji. Nohou se neúspěšně pokusil odkopnout pod lehátko špinavou ponožku.

„Nepřišli jsme na kafe,“ vyjel doktor Jeřábek. „Přišli jsme si pro to, co nám náleží.“

Muž rozhodil rukama.

„Vám? Snad mně! No ale jestli myslíte... Tohle je všechno, co zbylo. Jak povídám, ani kafe tady není.“

„Pane, my jsme opravdu nepřišli na kafe. Pan doktor má pravdu...“

Jakmile muž slyšel akademický titul, zhroutil se do sebe. Chytil se za hlavu a teatrálně zaúpěl.

„Já to věděl, že to takhle skončí!“

Nevím, za jakého doktora Jeřábka považoval, za zubního lékaře rozhodně ne.

„Muselo to tak skončit,“ řekl jsem přísně. „Nebo jste si snad myslel, že se na to nikdy nepřijde? Můžete být rád, že se to snažíme řešit takhle mezi čtyřma očima, mohlo by to být horší.“

Opravdu mohlo. Existují specializované agentury, které se zabývají vymáháním dluhů. Nevím, jak to dělají, ale asi používají nějakého velice účinného nátlaku, aby donutily člověka vysolit peníze. Žlučníkový kámen odevzdáte chirurgovi celkem bez hlesu, ale vysolit penízky, které jste pracně z nějakého kořena vymačkali a které často už ani nemáte, to bolí. To fakt bolí!

„Ale pánové,“ zavyl muž, „to snad je nějaký omyl, ne?“

„Pěkný omyl,“ utrousil dr. Jeřábek. „On vám soud už ten omyl vysvětlí.“

„Proč mně?“ vyděsil se muž. Nechápatě se na nás díval. „Krucí, už toho mám dost!“ Rozhlížel se, do čeho by rázně udeřil pěstí na potvrzení svých slov, ale bouchnout nebylo do čeho. Jedině že by se udeřil do prsou. „Já vám snad volal první, ne?“

„Vy nám?“

Podívali jsme se s Jeřábkem po sobě a zasmáli se.

„Chcete říct, že jste nám volal, abyste se omluvil, že šlo u hluboký nedorozumění? A že máte prachy nachystaný?“

„Mám všechny bankovky poznamenaný!“ vykřikl výhrůžně dr. Jeřábek.

„Tak vidíte, pane Lorenci,“ povídám podle četnických manýrů. „Klec spadla. Člověk má vědět, kdy prohrál. Já například budu tak slušný, že ani nežádám náhradu za škodu, kterou jsem utrpěl, a za ztrátu času. Stačí mi, když vrátíte, co mi dlužíte.“

Muž mrkal a marně otvíral ústa, aby něco řekl. Já se ale nenechal přerušit. „Záleží jen na vás, jak celou záležitost skoncuje. My tady s panem doktorem

jsme připraveni chovat se jako džentlmeni - ale to se tak musíte zachovat i vy. Jasně? Jinak...“ rozhodil jsem rukama, abych dal najevo, že v takovém případě neberu za další vývoj věcí odpovědnost.

Mužik začínal dostávat podivuhodně nachovou barvu.

„Jakej Lorenc?“ vyrazil ze sebe. „Jsem já snad Lorenc? Kdo je tady Lorenc, pánové? Já vás přece zavola, abyste sehnali Lorence, abyste ho zavřeli, až zčerná, a vy místo toho...“ Začal se dusit. Dal jsem mu herdu do zad. Vztekla se na mě místo poděkování podíval, sáhl do kapsy a začal mi před nos strkat občanku.

Ukázal mi i adresu bydliště: Na Bojišti.

„Vaněk, pánové, dycinky Vaněk! Tatínek se jmenoval Vaněk, maminka Vaňková, brácha je taky Vaněk a děda s babičkou jsou Vaňkovi.“

„Všichni?“ zeptal jsem se pochybovačně. To mě zaujalo. Nestává se pokaždé, že se sejdou a vezmou dva lidé se stejným příjmením.

„Co všichni?“ vypadl na chvíli z obrazu.

„No, druhý dědeček s babičkou. Každý má dva dědečky a dvě babičky. Tedy - pokud pochopitelně zná oba své rodiče.“

„Chcete říct, že jsem panchart?“ zasyčel. „Říkám, že se moje matka jmenuje Vaňková...“

„A její rodiče jsou také Vaňkovi? Nejmenují se náhodou Lorencovi?“

„Hovno Lorencovi! Tajchmanovi! Dědeček je Tajchman! A babička...“

„Moment, pane kolego,“ přerušil nás Jeřábek. „Obávám se, že meritum věci se nám začíná ztrácet v nedohlednu. Vy tedy tvrdíte, že nejste Lorenc. Já vám věřím,“ řekl, když mu zběsilý Vaněk znovu začal strkat pod nos občanský průkaz. „Proč jste nám tedy otvíral a pouštěl nás dovnitř, když jsme se ptali na Lorence? Člověče, vy jste buď slabomyslný, takříkajíc napůl blbec, nebo tomu nerozumím. Kdo tady vlastně bydlí? Vy, nebo Lorenc?“

„Lorenc!“

Povzdechl jsem si.

„Takže jste přece jenom Lorenc... nebo jeho komplic. V tom případě ponesete odpovědnost za něj.“

„Já si budu stěžovat vašim nadřízeným,“ řekl mužík důstojně. „A dám to do novin. A do televize. A prezidentovi. Všichni policajti jsou starý bolševický struktury, mučili jste statečný vlastence před revolucí a myslíte si, že s náma můžete zacházet jako s hovadama i dneska! Ale to je omyl, panáčkové!“ zahrozil na nás prstem. „A teďka laskavě vypadněte.“

Konečně jsem pochopil. On nás považuje za četníky!

„Vy nás považujete za četníky, člověče nešťastná...,“ zavrtěl jsem nad tím hlavou.

„Vy nejste od policie?“

„Pane!“ PhDr. Jeřábek se důstojně napřímil. „Míra mé trpělivosti přetéká. Být okraden a ještě urážen - to je za jediný den poněkud příliš!“

„Tak co tady sakra děláte?“ rozběsnil se Vaněk. „Ven, vypadněte, ať už jste pryč!“

Pokoušel se nás vystrkat. S doktorem Jeřábkem by snad uspěl, ale já byl tvrdší oříšek. Když se pak na lehátku zresuscitoval, dozvěděli jsme se po kouscích celou historii.

7

Lorenc skutečně existoval. Jestli je to jeho pravé jméno, těžko říct. Vaňkovi se tak alespoň představil. Dohodli se na pronájmu této garsonky, patřící Vaňkovi. Nechtěl za ni, jak se dušoval, moc. Jenom pět tisíc měsíčně. Což je, jak uznáte, téměř charita.

„Dal mi zálohu tři tisíce. Pak jsem dvakrát nedostal peníze vůbec a včera mi přišla upomínka, že dlužím za půl roku nájemný. Tak jsem sem vlítnul...“

„To měl platit taky Lorenc?“ zeptal jsem se kvůli přesnosti.

Zle se po mně podíval. „Samozřejmě! Bydlel tady on, nebo já?“

Nekomentoval jsem to.

Byt byl prázdný. Sousedé tvrdí, že Lorence už dávno neviděli.

O Lorencovi neví víc, než že mu je kolem třicítky, snad o maličko starší než já, že je hnědovlasý, vlasy krátké jako na ježka. Vazoun. V pravém uchu má náušničku.

„Vidíte, vidíte,“ pokýval jsem hlavou. „Neměl jste se nechat obloudit vidinou mamonu. Já osobně bych například chlapovi s náušničkou nevěřil. Má tady pan doktor náušničku? Nemá. Mám ji já? Taky ne. A proč ne? Protože jsme solidní lidi.“

„Lidi jsou verbež,“ řekl Vaněk chmurně. Dr. Jeřábek mlčel. Tvářil se malomyslně a zřejmě už dával dohromady argumenty, s nimiž předstoupí před manželku a svoji rodinu. Podle obličeje vypadal na to, že je nejenom ženatý, ale i majitelem dětí. A dítěta, když tatínek naletí a rodinné úspory jsou v pekle, bývají nesmírně zlá, až mstivá.

„Tak jsem zavolal policajtům,“ povídá Vaněk. „Proto jsem si myslel, když jste zazvonili, že vy jste oni.“

„Jak už jistě chápete, nejsme. Obávám se, že patříme do stejné kategorie jako vy. Jenže naše ztráta je vyšší, takže až toho pána potkáme, přijdete se svými nároky na řadu až po nás.“

„Na pořad práva civilního...,“ ozval se najednou doktor Jeřábek. „Už jste, pánové, zkoušeli domoci se svých nároků pořadem práva civilního?“

Zavrtěli jsme hlavami.

„Já ano,“ řekl Jeřábek smutně. „Před půldruhým rokem si má šílená žena objednala na inzerát od nějaké obskurní zásilkové služby jakési hrnce. To, co přišlo, mělo sice tvar nádob určených k vaření, pečení a smažení, ale žádný z těchto úkonů se v nich úspěšně provádět nedal. Tak jsme ty nefunkční výrobky v řádném termínu vrátili a podle slibu v inzerátu čekali, až dostaneme nazpět osm tisíc. Po půl roce jsem se obrátil na soud. Po dalších devíti měsících čekání přišla naše causa na řadu. Zástupce firmy, která nemá adresu, ale jenom PO. box, se nedostavil. Nedostavil se ani na druhé stání. Případ byl odložen.“ Mávl rukou. „I když se nakrásně ono zvyjebené individuum podaří dopadnout a my své nároky uplatníme a při vyhrajeme, odsoudí ho ke splátkám. Bude nám v nejlepším

případě posílat stokorunu měsíčně. Možná i méně. Tím dostojí svému závazku, přesněji řečeno, dá najevo dobrou vůli, a my jsme nahraní.“

Klasickej intoš, který to, co mu ukradli, dostává z drbanů nazpět prostřednictvím soudů. Prostě vůl, co ještě věří ve spravedlnost a zákony.

Bylo mi jasné, že tady už nemám co pohledávat. Ti dva mi kromě nářků nemohli poskytnout nic.

Lorenc byl prostě stříhoun. Opravdu jsem měl chuť se s ním seznámit.

8

Vaňka s Jeřábkem jsem nechal, aby si vzájemně líčili svá příkoří, a vydal se po domě. Nebylo možné, aby se v desetipatrovém baráku nenašla alespoň jedna drbna.

Našel jsem dvě. V sedmém a ve čtvrtém patře. Vydával jsem se za dealera, dříve cestáka, v oboru nového vydání Kralické bible. Dámy o mé zboží, které jsem s sebou momentálně bohužel neměl s ohledem na jeho váhu, zájem neprojevily a nevěděly ani o nikom, kdo by bibli chtěl. Prý tady žijou lidi, kteří mají jiný starosti. Zmínil jsem se, že jsem se minulou neděli na bohoslužbách v naší československé modlitebně na Vinohradech seznámil s jistým panem Lorencem, který má žít v tomto domě. Zapůsobil na mne dojmem člověka inteligentního, citlivého, plného víry.

V obou případech to vyvolalo mírně řečeno podiv. Podle první drbny to je asi nějaký omyl, protože ten člověk je děvkař a hulvát, nezavírá za sebou dveře od výtahu a v kvartýru pořádá tak divoký mejdany, že z toho byl celý barák auf. Druhá dáma mi prozradila něco výživnějšího: ta cuchta, co si ji vodil do bytu nejčastěji, se prej za prachy svlíká v jednom nočním podniku kousek odsud, dřív tam bývala Pradlenka. Teď se to jmenuje nějak anglicky. Ale mají tam namalovanýho černochoha v cylindru. Projevil jsem o tuto skutečnost zájem tak

malý, až to hraničilo s dobře skrývaným pocitem nechuti. Zřejmě se opravdu jednalo o nějaký omyl, o jiného pana Lorence.

Nejzajímavější informaci mi podali dva kluci na kolečkových bruslích, kteří právě sprejem stříkali na zeď protějšího paneláku velký nápis, že Milerová je kráva. Milerová, jak mi vysvětlili, je jejich třídní.

Lorence znali. A taky věděli, že si vodil bezva kočky. Nejvíc nazrzlou buchtu, který říkal Džudy.

To jméno mě zelektrizovalo. Chápu, že každá šlápota si může říkat, jak chce a že jejich verbální fantazie a slovní zásoba je omezená, ale i když jsem se s touto sortou děv občas stýkal víc, než bych toužil, na Džudy jsem narazil jen jedinkrát.

9

Nalézt noční podnik, který měl jako reklamu občana černé pleti s cylindrem na hlavě a nesl název Free World, nedalo mnoho práce.

V devět večer už to tam začínalo pěkně žít.

Rudý plyš, mosaz, květiny. Pekelně narudlé fluoreskující světlo, ve kterém jsem měl ruce, jako kdybych si je vykoupal v panenské krvi, což byl vzhledem k personálu tohoto podniku průměr, jakému se říká nadsázka. Dívky, které obsluhovaly, byly nahoře bez. Ve dvou případech jsem měl pocit, že bych si za ten pohled zasloužil nějakou slevu. Dudy jim visely málem k pupku. Černocha tady žádného neměli, ani s cylindrem, ani v kšiltovce. Jen asi tři spoluobčany tmavší pleti, ale indoevropského původu.

Dal jsem si žito, které vydávali za skotskou. Všechny drinky měly jednotnou cenu 50 Kč, všechna jídla stála devětaosmdesát babek. Pokud jsem si všiml, většina hostů jen nasávala. Z repráků rozmístěných na každých pěti čtverečních metrech, duněla muzika. Zesilovač museli mít aspoň pětisetwattový a obsluze zřejmě nikdo nevysvětlil, že tím knoflíkem, co je na něm napsané

Volume, se dá lehkým pohybem doleva nářez decibelů stáhnout, aby host slyšel, na co se ho nahatá servírka ptá, a nemuseli se domlouvat posunkovou řečí.

„Cože?“ zahulákal jsem vidlácky a dal si dlaň k uchu jako nahluchlý výměnkář.

Znovu něco zaševalila a naklonila se ke mně. Prsa se jí rozhoupala a jedno mě plesklo po hubě. Ovanul mě odér deodorantu a potu. Odtáhl jsem se.

„Heleďte, slečno, já si nemůžu pomoci, já vás vůbec neslyším.“

„Sem se ptala, jestli si nepřejete dámskou společnost... třeba i v soukromí!“ zařvala vztekla. Několik hostů od vedlejších stolků se ohlédlo.

Deklarovali se jako noční klub. Že tady jde o docela obyčejný hampejz, nebyla nikde zmínka. Jinde ve světě by je za to policie a živnostenský úřad sjeli a sebrali by jim licenci.

„Dámskou společnost?“ povídám. „Ale jo. Chtěl bych. Není tady dneska Džudy?“

„Teď bude mít výstup,“ řekla otráveně, že jsem neprojevil zájem o ni. „Tak jestli potom... se zeptám, jestli je volná.“

„Bud'te od té dobroty,“ zabručel jsem. Whisky chutnala po myšíně, takže to whisky snad byla. Dívka, která po nějaké fanfáře právě vtrhla na maličké pódium vedle baru, se ale té Džudy, co si se dvěma kamarádkami pod taktovkou Luboše udělala z mé garsonky veřejný dům, moc nepodobala. Snad to bylo tím, že měla černé kozačky až do půli stehů, černou koženou vestičku na holém těle, rudý podvazkový pás bez kalhotek, stříbrné dlouhé vlasy a v ruce dűtky. Sekundovala jí baculatá brunetka, kterou hvězda Džudy týrala. Musela se podříditi každému jejímu přání a rozkazu. Přání byla prostá - šlo o to, aby se brunetka svlékla, lehla si na záda, rozhazovala nohama a přitom s dűtkami prováděla něco jako masturbaci.

Znuděně jsem zazíval. Osud mě neušetřil ničeho, budu tedy muset představení protrpět až do konce a potom do téhle sadomasochistky investovat pár panáků, abych z ní zkusil něco vyrazit. Kdyby to byla skutečná Džudy, určitě bychom se dohodli rychleji. Pravda, kdysi ke mně měla jistě výhrady, hlavně když

jsem ji a její kamarádky ze svého bytu po Lubošově zatčení v Německu vyhnal na ulici, ale stará láska nerezaví.

Hosteska dodržela slovo.

Asi dvacet minut po představení, pil jsem už třetího vizoura a přemýšlel, jestli na něj vlastně mám a jestli mě hon na Lorence nepřijde draž než to, co z něj chci vyrazit, se nade mnou ozvalo: „Dobrý večer, pane. Já jsem Džudy.“

Vzhlédl jsem.

Nade mnou bez paruky, ve svých pravých vlasech, stála pravá Džudy.

Poznala mě taky.

„Ty mizero...“, zasyčela v okamžiku, kdy hudba na chvíli ztichla. „Co tu chceš?“

Nedalo se svítit, musel jsem dát do placu bublinky. Měli jen bohemku anebo nějaké podezřelé italské. Špuntato. Nebo Spumante... nějak tak to znělo. Bohemka stála dvě stě, import pětikilo.

Džudy se po delším přemlouvání posadila. Své někdejší pestrobarevné háro, zelené nehty a černě nalíčené rty inovovala za něco decentnějšího. Ve zdejší pekelné iluminaci byly její vlasy rudé, ale barevně ladily s lakem na nehtech a mejkapem. Zírala na mne s jistou nenávistí, která mě rmoutila. Já osobně si totiž myslím, že lidé si mají odpouštět. I tak je na světě těžko.

Takhle nějak jsem to Džudy řekl. Vlastně ani nevím, jak se ve skutečnosti jmenuje. Pokud si vzpomínám, Džudy byla nějaká televizní seriálová opice... Tahle Džudy s ní má společné - kromě dávných předků z jednoho vývojového stromu - jen to, že má taky velice ráda banány.

Mlčela, dokud erosenka nedonesla šampus a ona ji nesprdla, že není dost ledový. Zřejmě aby se předvedla. Když do sebe nalila první skleničku, uráčila se prvně seknout pyskem. Především mi vysvětlila, že osobně by proti mně nic neměla, jenom jsem ji a její dvě kamarádky namíchnul, protože jsem je vyhodil na ulici.

„Děvče,“ povídám s povzdechem, „mně tenkrát nic jinýho nezbejvalo. Poldové mi šli po krku, a kdybych vás tam nechal, zatáhnul bych vás do nemilýho maléru.“

Chtěla vědět, jaký to byl malér a jestli v něm lítal taky jejich pasák Luboš, ale mávl jsem nad tím rukou. Co bolo, to bolo. Chtěla vědět i další věci. Například jestli to ještě peču se Zdeničkou. Po pravdě jsem jí odpověděl, že se Zdeničkou to už nepeču, protože Zdenička je nebožka.

Džudy si nalila druhou skleničku a projevila zdrženlivou účast. Potom si mě s ironickým úsměškem prohlédla.

„Seš pěknej blbec. Tenkrát sis moh se mnou šoupnout křápem zadara. Klidně bysem ti dala, už jenom abych vytočila Zdenu. Teďka ti to přijde na smetanu za půl hodiny.“

„Kde? U tebe doma nebo...“

Zasmála se. „Ty vole, ty si myslíš, že kvůli tý půlhodině pojedu domů? Tady na to jsme zařízený.“

„Proč jenom půl hodiny?“ zeptal jsem se naivně.

„Hele, brouku, nedělej ze sebe nadsamce.“ Fíha, Džudy začíná být vzdělaná. „Nezapomeň, já chlapy znám. Zaválím to tak, že vystříkneš přesně za dvacet minut... a protože se ti za těch deset minut znova nepostaví, budeš rád, že vypadnu a že se nebudeš ztrapňovat. To víš, jsem profík.“

Podivné. V téhle zemi je každý profík. Nevím sice, proč se za profíka označuje buchta, která se živí tím, že v určitém rytmu roztahuje a stahuje stehna a heká při tom, ale budiž jí přáno. Džudy je proto profík, že si nejdřív řekne o peníz. Teprve pak je ochotna přijmout i penis.

„Víš, já ani tak nepřišel skotačit s tebou... prostě jsem slyšel, že tady hákuješ, tak si povídám - už jsem ji dávno neviděl, skočím na kus řeči, zavzpomínat si a pozeptat se, jak jde život.“ Nový bublinky jsem ani objednávat nemusel, kelnerka nám už nesla další stříbrný kyblík s lahví v ledu. S tuzérem mi účet začínal dělat asi šest kilo.

Džudy se na mě podezíravě podívala.

„Pche! Tydle pohádky mi můžeš povídat místo večerníčka. A vůbec, jestli sis nepřišel zapíchat, tak vybal, vo co ti kráčí. Utíkaj mi prachy.“ Od vedlejších stolů se po Džudy dívali alespoň tři nadržení devianti. Džudy tady nejspíš byla za hvězdu. Vždycky dělá chlapovi dobře, když hobluje hvězdu... i když se jedná o pouhou pornohvězdičku.

Džudy dopila a netrpělivě se na mě podívala. Nadechl jsem se.

„Hledám jistýho chlapa. Jedu v jednom kšeftu a máme pro něj zakázku. Už pro nás párkrát dělal, ale teď změnil adresu... chápeš, jo?“

„Ne.“ Pokusila se vstát. Chytil jsem ji za ruku a stáhl nazpátek.

„Žádný chlapy neznám.“

Rozesmál jsem se. „Jestli ty neznáš žádný chlapy, tak já jsem svatej Mikuláš.“

„Chlapi jsou prasata. Stačí mi, že vysolej prachy, než si to vodbydou. Jak se jmenujou, to mě nezajímá. Neptám se jich.“

„Tohohle znáš docela určitě.“

„Jak se teda jmenuje?“

„Lorenc.“

Setřásla dlaň, kterou jsem měl ještě mimovolně položenou na její paži. „Co je to za kšeft, kterej pro vás dělal?“

„Autíčka.“

Zamyslela se. Přemýšlení jí činilo potíže, krabatila čelo a kousala se do rtu. „Odkud vůbec víš, že já... proč jsi kvůli tomu přišel za mnou?“

Dříve nebo později ji to muselo napadnout. Jak říkám, úplně blbá nebyla. Dvě a dvě sečíst dokázala.

„My víme ledacos...“, utrousil jsem tajemně, aby si to mohla vyložit všelijak. Džudy si to samozřejmě vyložila po svém a úplně pitomě.

„Ty ses dal k chlupatejm?“ zasyčela.

„Seš magor?“ odsekl jsem, i když tuhle otázku jsem si měl spíše položit já. Vypustit před ní okřídlenou policajtskou větu byla skutečně slabomyslnost. Jestli jsou doroty na něco citlivý, tak na fízlačský průpovídky. „Dovol, abych se zasmál.“

„Lidi jsou svině.“ Snad počtvrté jsem už dneska slyšel smutnou filozofii doby, ve které žijeme.

„Ne, milá Džudy,“ řekl jsem a díval se jí při tom upřímně do očí. „Jestli ti na něco můžu dát čestný slovo a jestli mi můžeš něco doopravdy věřit, tak teda to, že s policajtema jsem neměl nikdy nic společného - pokud neberu v úvahu to, že mě jednou zašili. A stejně tak ti můžu dát čestný slovo, že pokud jde o Lorence, jedná se fakt o autíčka a o kšeft s nima. A že ho hledám kvůli tomu kšeftu, a ne kvůli policajtům.“

„Já ti stejně nevěřím, ale to je fuk. Jestli ho najdeš, máš u mě deset čísel zadara. Ten parchant totiž vzal dráhu.“

„Milé děvče,“ povzdechl jsem si, „tohle pro mě není žádné sladké tajemství. Kdyby nadále bydlel v té garsonce na Černém Mostě, co měl pronajatou od pana Vaňka, tak ho tady nesháním. A nezdržuju tě od práce.“ Od barpultu se na nás totiž díval nějaký opálený chlapík v bílém smokinku. Vypadal, jako by se v něm narodil. Nevztíravým gestem ukazoval na zlaté hodinky na zápěstí.

„Že zahnul kramle, mě kór moc nebolí,“ pokračovala Džudy a ignorovala výzvu k návratu do pracovního procesu. „Každej chlap jednou práskne do bot. Někdy je to lepší. Hauroval, co má škváry, myslela jsem si, že se trochu zahojím, a nakonec si vodě mě pučil padesát kolíků. Prej na kšeft. Od té doby jsem ho neviděla.“ Vstala a podívala se konečně na bílého otrokáře. „Aby ses neposral, smetáku,“ utrousila. Pochopil jsem, že slova nebyla určena mně.

„Musím se zase vrátit. Koukej, Majku, jestli ho najdeš a ty prachy z něj vyrazíš, tak ti to nezapomenu. A kdyby náhodou chtěl zlobit, tak mi brnkni. Je tady pár hochů, co by mu domluvili. Ani by to nebylo drahý.“

Chtěla už odkráčet a zanechat mě tu s neveselými perspektivami a účtem. Něco mě napadlo.

„Ty, Džudy...“ Zastavila se a vyčkávavě se na mě podívala. Snad myslela, že jsem se konečně rozhoupal a přece jenom si tím hrbem po vystoupení hodíme.

Musel jsem ji zklamat. Na sex jsem opravdu neměl ani pomyšlení. „Džudy... ten chlap chodil jenom sem?“

„Jak - sem? Kam by měl chodit?“

„No myslím, jestli neměl nějaký stálý lokál. Hospodu, snack nebo tak. Chápeš? Tady s tebou možná bejval večer, ale přes den určitě taky chodil někam nasávat.“

„Jo, k Zubrovi. Ale pochybuju, že ho tam najdeš. Já už tam byla. Všichni měli zašitou hubu. Dělali, že o něm v životě neslyšeli.“

Odplula převléknout se do kozaček a červeného podvazkového pásu. Anebo teď možná jen do kozaček. Kalhotky si stahovat nemusela, kalhotky nejspíš nenosila nikdy.

10

Od Džudy jsem vypadl v deset večer. Příliš brzy na to, jít domů, kde mě čekalo jenom špinavé nádobí od oběda a neveselé vzpomínky. Řekl jsem si, že když už jsem v tom, můžu vyzkoušet štěstí ještě u Zubra. Nikdy jsem o takovém podniku neslyšel, ale jeden z dročkářů na štaflu před Svobodným světem našťestí ano. Oznámil mi, že to bude za sto pade, a chtěl prachy dopředu. Na oplátku jsem požádal o kvitanci. Nejdřív mě poslal kamsi, ale když jsem mu vysvětlil, že se nejedná ani o buzeraci, ani o kontrolorský pokus dostat se mu na kobylku, ale že potřebuju účetní doklad kvůli daním, a že je mi proto ganz egal, kolik bude jízdné činit, změkl a po celou cestu nadával na bernák, na radnici, na vládu, na počasí, na konkurenci, na Němce a na svoji starou.

Já většinou mlčel. Jednak proto, že mě nepustil ke slovu, jednak jsem si v duchu přehrával scénku, kterou jsem zažil ve Free Worldu při placení. S účtem přišel švihák v bílém smokinku. Zeptal se mě, jestli se mi v podniku líbilo. Odpověděl jsem, že velice, že takhle dobře, vkusně a přitom za přijatelnou cenu, tedy přesně tak, jak uvádějí jejich propagační letáky, rozhozené po všech stolcích,

jsem se již dávno nepobavil a že se jistě časem stanu pravidelným hostem. I já jsem člověk, který dokáže ocenit skutečnou kvalitu.

„Možná ale, že pro vás nejsme dost dobrý,“ řekl a naklonil se ke mně. Pod očima měl váčky a vrásky na snědé tváři svědčily buď o zhýralém životě, nebo o věku, který se snažil zamaskovat sportovním výzorem.

Zavrtěl jsem hlavou. Ne, skutečně jsou vynikající! Hlavně ten program. Džudy se totiž na plácku u baru opět předváděla. Lehla si na záda a udělala most, aby podle zlatavé srsti bobříka každý poznal, že je ve skutečnosti blondýna.

„No, já vám říkám, že pro vás moc dobrý nejsme. Takže bych byl radši, kdybyste si našel podnik svý úrovně. Tady je vás škoda... navíc byste mohl narazit na nějaký nesnášenlivý lidi...,“ podíval se k baru. O pult se opírali dva chlapíci, na kterých saka praskala ve švech.

Pokrčil jsem rameny. „Sice nechápu, čím jsem vás popudil, ale vnucovat se nebudu. Stejně už mám zapláceno.“

Pokýval hlavou. „Správně. Je čas jít domů. A jestli vám můžu něco doporučit - nechte Džudy na pokoji. Lanaře tady nemáme rádi.“

Otočil se a za zvuků Bohemian Rhapsody odkráčel zpátky k baru. Zůstal za ním jen oblak kořeněného parfému a hrozba, jejíž nesmyslnost mi teď přišla k smíchu.

Zubr byl v tiché uličce kousek od centra. Napůl hospoda, napůl vinárna tvářící se jako restaurant. Jeden z těch novodobých podniků, které se nedokážou rozhodnout, na co si vlastně hrají. Prostě bezpohlavní patlanina bez atmosféry, pokud nepočítám smrad z přepáleného oleje a cibulky.

Dal jsem si dotek přírody s etiketou Mattoni. Ta whisky a šampus mi stačily. Namixovat k tomu ještě jednoho panáka nebo dokonce pivo, byl bych groggy. Mladý pár u stolu, ke kterému jsem si přisedl, mě ignoroval. Klukovi bylo kolem devatenácti, holce tak o rok míň. Kouřili stuyvesantky, ona pila holandský kokosový likér, on samozřejmě žito. Povídali si o nějakém filmu Woody Allena. Holka měla bennetonky a prsty plné zlata. Kluk měl jenom jeden tlustý zlatý řetěz kolem krku. K džínám světle zelenkavé kárované sáčko z tak měkoučké vlny, až

skoro předlo. Víc jak patnáct tisíc nestálo. Dívka na štětku nevypadala, právě naopak, ani kluk na nějakýho šmelku. Peníze z nich přesto čišely, ale naprosto přirozeně. Prostě je měli. Nemuseli se o nich bavit ani na ně myslet. Byly pro ně samozřejmostí.

Číšník mi donesl minerálku a postavil ji na stůl s gestem, které by citlivější povahu dokázalo urazit. Já ho dloubal do ucha. Byl tady od toho, aby mě obsloužil, a co si při tom myslel, mě nezajímalo.

„Nebyl tady dneska Viki Lorenc?“ zeptal jsem se lhostejně.

Podíval se na mě. „Kdo?“ Znělo to tak znuděně a opovržlivě současně, že jsem v první chvíli fakt myslel, že se Džudy spletla anebo mě dročkář zavezl do jiného podniku stejného názvu.

„Lorenc,“ řekl jsem zřetelně, aby se nepřeslechl.

Zatvářil se, že vzpomíná, a pak zavrtěl hlavou. „Nevím. Ještě nějaké přání?“

„Já osobně dávám přednost Annie Hall,“ řekla dívka. „Ta perzipláz McLuhana... to je fantastický!“

Nevěděl jsem, kdo je to McLuhan, a ani mě to nezajímalo. Zajímal mě číšník, který se odsunul ke dveřím do kuchyně a něco říkal kolegovi. Oba se při tom několikrát na mne podívali. Takže žádný omyl.

Kluk se ke své dívce naklonil a políbil ji.

Záviděl jsem mu. Záviděl jsem mu tu holku, protože byla svěží a krásná, záviděl jsem mu jeho bezstarostnost, jeho peníze, jeho životní zkušenosti i perspektivy. Určitě nějaké perspektivy měl a určitě je měl nalajnované od chvíle, kdy poprvé otevřel oči.

Dopil jsem a položil na stůl dvacku. Třetinka mattonky tady stála osmnáct korun, ty dvě koruny byly míněny jako urážka obsluhy. Podle hesla - neurážejte nás nízkým spropitným. Personál se ke mně choval stejně nevlídně a opovržlivě jako za dob největšího rozkvětu národního podniku RaJ. Takže jen v majetkových vztazích to není - někdo je parvenu v socialistickém pohostinství stejně jako v soukromém.

„Kdyby se tu Viktor objevil, že jsem ho hledal,“ utrousil jsem k číšníkovi. Nenamáhal se mi odpovědět, jen z kapsy saka vytáhl hrst mincí, našel dvoukorunu a hodil ji na ubrus.

„Sbohem, pane.“

Jasněji to vyjádřit nemohl. Ti dva mladí se ani nenamáhali odpovědět mi na pozdrav. Pro ně jsem existoval pouze jako rušivý element. Ale jim jsem to za zlé neměl.

11

Venku začínalo poprchávat. Ohrnul jsem si límec saka. Najednou mi byla v tom sychravu zima. A taxík v nedohlednu. Naštěstí, protože ke mně na Petřiny by stál majlant a já už dneska utratil víc, než si můžu dovolit. Pojedu tramvají, říkal jsem si, když se za mnou ozvaly kroky.

A tam, na refýži, kterou vyprázdnila tramvaj, jejíž světla jsem právě viděl mizet v dálce, mě potkali. Nebo spíš dohonili. Vypadali, jako že táhnou odněkud z hospody. Nejspíš taky od Zubra. Maličko se potáceli.

Zastavili se vedle mě. Menší z nich zamumlal, že je to v hajzlu, tramvaj v prdeli a chčije a chčije. Začal hrabat po kapsách a vytáhl cigaretu. Znovu si prohrabal kapsy a zanaříkal, že by hulil, až by brečel.

„Nemáš voheň, kámo?“ zeptal se mě koutkem úst. V druhém mu visela nezapálená cigareta.

Zavrtěl jsem hlavou, že nekouřím, sevřel pěsti a připravil se. Stejně mi to nebylo nic platný. Ten druhý se najednou sehnul, a než jsem stačil zareagovat, hlavou mi vrazil do žaludku. Bez dechu jsem se zavřel jako kudla a ten mrňavý mi jedním hmatem přehodil přes hlavu oba konce mého vlastního saka. V tu chvíli jsem měl ruce jako ve svěrací kazajce.

Refýž byla tvrdá, ale ne tak jako ty kopance. Jen ne do hlavy!, pomyslel jsem si zoufale, když ze mě další úder skoro vyrazil dech.

Probral jsem se za pár minut. Nebo za hodinu. Nevím. Ležel jsem pořád kousek od sloupku s jízdním řádem, zkroucený do embryonální polohy. Hlava mi třeštila, před očima mi vířily barevné kruhy jako tenkrát, když mi bylo asi pět let a já se na koupališti topil.

Klekl jsem si na všechny čtyři a pomalu jako starý nemocný pes jsem se zvedal.

„Hele, už se probral, kořala...,“ zaslechl jsem.

S námahou jsem pootočil hlavu. V bezpečném odstupu ode mne stáli čtyři lidé, manželské páry ve večerním. Z večírku nebo z divadla. I když v okolí žádné divadlo nebylo. Možná byli na soukromém představení nějaké Havlovy únavné hry.

Pomozte mi, chtěl jsem říct, ale z úst se mi vydralo jen nezřetelné zachroptění. Celé tělo mě bolelo a jazyk jsem měl tak napuchlý, že se mi skoro nevešel do pusy. Cítil jsem každý sval na krku, kam jsem taky schytl pár ran. Ohmatal jsem si obličej: zřejmě jsem nekrvácel a taky zuby jsem měl všechny. Ti hoši své práci rozuměli.

„Měli by ho sebrat a odvézt na záchytku. Ještě to tady všechno pozvrací,“ pravila s odporem jedna žena.

„Prosím vás, paní kolegyně, policajti si ničeho nevšimnou. Mají z toho, co se dneska děje, jenom radost. Co byste od těch starých komoušů chtěla?“ odpověděl vysokým arogantním hlasem muž. Pokusil jsem se zaostřit zrak, abych viděl, jak ten chytřej debil vypadá, jak vypadají všichni čtyři, ale dál jsem viděl jen siluety čtyř lidí v tmavých šatech.

Vyrazil jsem ze sebe zoufalý sten.

Jedna z postav ke mně váhavě popošla.

„Možná mu opravdu něco je,“ zaslechl jsem hlubší mužský hlas.

„Nechte ho, pane doktore. Za chvíli pojede tramvaj a řekneme řidiči, aby zavolał policii. Má tam vysílačku, víte?“ pravil ten pisklavý rozumbrada. Ale neznámý pan doktor nedbal a šel ke mně. Ostatní ho váhavě následovali. Obstoupili mě ze všech stran. Zvedl jsem hlavu a zmučeně se na ně podíval.

„Nějaký otrapa,“ ozvala se ta dáma, co mě už pomlouvala. Druhá si něco tiše notovala. „Bože, když si uvědomím, že i za takovouhle svobodu jsme celý život bojovali...!“

„No jo, je ožralý jak prelát,“ řekl pisklavý. „Já bych si ho, pane doktore, radši nevšímal.“

„Vězně navštěvovati... to vám nic neříká, pane kolego?“

„Já své bližní miluju, ale houmlesáky nesnáším,“ odpověděl pan kolega.

„Kristus se také sklonil k Máří Magdaleně a vzal jí hlavu do dlaní,“ odporoval pan doktor a sehnul se ke mně. Nejspíš byl lékař a věděl, co je etika.

„Pojďte pryč, nebo nás ještě pozvrací,“ ozvala se opět nervózní dáma.

Neměla to říkat. Neměla. Protože jen to vyslovila, udělalo se mi strašlivě zle, a než stačili zareagovat, vylétl ze mne se zoufalým zavytím celý obsah žaludku přímo na pana doktora, který už seděl na bobku, aby mi jako Kristus vzal hlavu do dlaní.

12

„Viděl jste podezřelé už někdy předtím?“

Udiveně jsem se na policajta podíval. Na Františku na chirurgické ambulanci mi udělali rentgen, nic zlomeného, jen pohmožděná žebra. Hlava chválabohu celá a v pořádku. Doktor mě ujistil, že si pár dnů užiju svoje, ale nějaké větší nebezpečí mi nehrozí. Sepsal všechny moje rány do lékařského nálezu pro policii, případně pro soud, a praporčík na místním oddělení teď ten elaborát luštil.

„Jaký podezřelý?“ zeptal jsem se ho zmateně.

„Myslím ty dva muže, co vás napadli. Jsou podezřelí ze spáchání trestného činu.“

Zamyslel jsem se nad tím. Tenhle newspeak pro mě byl hádankou. Někdo někoho zavraždí a není vrah - je jenom podezřelý ze spáchání trestného činu. Jiný

znásilní školačku a zase není drban, ale podezřelý. Dalšího chytanou, jak vylejzá z cizího kvartýru s plným kufrem, ale neříká se mu lupič nebo zloděj, nýbrž se z něj stal podezřelý... A soudce, kterého kvůli tomu poldové otravují, se musí hluboce zamyslet, jestli ten člověk, na kterého se vztahuje Listina lidských práv, je skutečně takový darebák, aby mohl být učiněn tak hluboký zásah do jeho osobní integrity, jakým je vazba. Takže se většinou rozhodne, že je to zbytečné. Koneckonců ten člověk přece ještě není vinný, je zatím jenom podezřelý, okolnosti se musí vysvětlit, možná že ta školačka byla nymfomanka a ubohého džentlmena k souloži doslova donutila, možná že byt byl dokořán a člověk s tím kufrem tam šel jenom na návštěvu: ten kufr, jak prohlašuje, je jeho vlastní a to, co v něm nesl, může být také jeho majetek... Teprve soud musí určit, jak to bylo. Stejně jako v případě pána, který zapomněl kudlu v jiném pánovi tak hluboko, že dotyčný tím pádem dodejchal. Třeba ho ranila mrtvice. Jakápak vražda? Jaký vrah? Lidská práva nesmějí být porušována - od toho existují právníci, aby na to dbali.

„Žádné podezřelé neznám,“ řekl jsem potichu a pomalu, abych se nezadýchal, protože to při pohmoždění žeber poněkud bolí. „A ty dvě svině, co mě zmasily, jsem taky nikdy předtím neviděl.“

Ale jo, viděl. Aspoň toho menšího, co chtěl připálit retko, jsem docela určitě letmo zahlédl u Zubra. Mohl bych to říct a strávit pak několik nejbližších týdnů výpověďmi, diktováním protokolů, konfrontací s podezřelými, posloucháním výhrůžných telefonátů, a chodil bych kanálama... Nic! Poldové ať se starají o své, třeba o nové uniformy a špatný parkování. Já se o sebe taky postarám sám.

Všechno stejně začalo na Dopravním inspektorátu, kde mi sebrali auto. Jasně mi dali najevo, že dostat prachy z Lorence nazpátek je moje soukromá starost.

„Postrádáte něco?“

„Jo. Asi osm stovek.“ Občanku jsem s sebou neměl. Naštěstí - díky mé opatrnosti ranaři ani ten, kdo je poslal, nevědí, kdo vlastně jsem.

Nakonec jsem vyjádřil naději, že se jim podaří ty dva drbany dopadnout, o čemž praporčík docela realisticky zapochyboval. „A i kdyby,“ vytryskla z něj letitá zkušenost, „co si na nich vezmete?“

Poldové sice remcali, že nejsou taxikáři, ale nakonec uznali, že jsem přišel o všechno, co jsem měl po kapsách, a že jsem poškozený nejenom hmotně, ale především fyzicky, a hodili mě domů.

Utěšovalo mě, že neznámý pan doktor na mě nepodal žalobu; tedy podal, ale když zjistil, že nejsem ožralý, ale oběť přepadení, hnulo se v něm svědomí. Četníci mi s jistým potěšením prozradili, že jeho největším problémem bylo dostat se domů, protože jak byl poblitý, nemohl ani do tramvaje, ani do taxíku, a protože neslýchaně smrděl, jeho žena i zbytek společnosti ho nechali ve štychu. „Pan kolega“ se prý s ním loučil slovy, že Kristus trpěl víc.

„Domů už dojdete sám, nebo vás máme podpírat?“ zeptal se mě ironicky řidič policejního formana, když jsme dojeli na Petřiny.

„Sám. A moc, opravdu moc vám děkuju. Je mi v mé těžké situaci vzpruhou, že moji bezpečnost na ulicích chrání tak skvělá parta, jako jste vy. Škoda jen, že jste nejeli kolem, když se mi to stalo,“ řekl jsem při vystupování.

„No jo, to je fakt škoda. Mohli jsme se čumnout,“ poznamenal ten druhý. Vždycky jezdí aspoň dva. To kdyby je někdo přepadl, tak aby mu to stálo za to. Dvě pistole jsou vždycky lepší než jedna.

13

Ráno ukázalo, že lékař z pohotovosti se nemýlil. Ležel jsem v posteli bezmocně jako pochroumaný brouk a bál se pohnout rukou. Když jsem se chtěl vysmrkat, poznal jsem, jak se ve středověku cítil člověk lámaný v kole.

Jsi chlap, jsi chlap, opakoval jsem si, protože můj močový měchýř signalizoval, že jestliže okamžitě nevstanu, dopadnu buď jako mimino, nebo jako

Tycho de Brahe. Proč jenom nemám pleny Pampers? Zůstal bych ležet a přitom v suchu! S úpěním, které by obměkčilo a rozplakalo korejského kata, jsem se zvedl. Šlo to ztuha, ale za půl hodiny jsem se rozplazil.

Pak jsem seděl v křesle a přemýšlel. Má pasiva po včerejšku stoupla na sto dvacet tisíc. Aktiva byla tři, všechna ovšem poněkud pochybná: potkal jsem Džudy, vím, kde už nebydlí Lorenc, a poznal jsem hospodu, které se příště musím vyhnout. Za sto dvacet litrů opravdu nic moc.

Podíval jsem se na vizitku ležící stále ještě na stolku. Novák. Soukromé očko. Nabídl mi práci - co kdybych na oplátku nabídl džob já jemu? Nevím, čím vším se jeho agentura zabývá, ale snad zná metody, jak najít toho, koho hledám, a jak z něj případně vyrazit, co mi dluží.

S hekáním jsem si přitáhl telefon a vytákal číslo.

Ozval se pochopitelně záznamník. Tak jsem požádal, aby mi pan Novák obratem cinknul, že jsem ten člověk, co od něj koupil kameru.

Zavolal asi za hodinu a zeptal se, jestli tu práci u něj беру.

„Nejdřív bych s vámi vstoupil takříkajíc v obchodní spojení, pane Novák,“ povídám kulantně. Pochopil.

„Vida, proč jste se nezmínil rovnou?“

„Nebylo to ještě aktuální.“

„Kdy tedy přijdete?“

„Víte, problém je v tom, že jsem momentálně poněkud imobilní.“

„Tak jed'te tramvají.“

„Nerozumíte mi. To není záležitost dopravního prostředku... ačkoliv právě o něj jde. Včera mě někdo zmlátil a dělá mi obtíže dojít si na záchod. Potřeboval bych, abyste mě znovu navštívil. Cestu a ztrátu času si samozřejmě zahrnete do celkového honoráře.“

„Samozřejmě,“ řekl. „Tak já přijedu po obědě. Nebo to snad hoří?“

Ujistil jsem ho, že nějaká hodina už nehraje roli.

Novák dorazil ve dvě. Dnes měl černomodrého motýlka, velkého jako australský otakárek. Belhal jsem se před ním do obýváku a pořvával si při tom bolestí.

„Kdo vám to udělal?“ zeptal se jako idiot.

„Kdybych to věděl, tak byste sem nemusel,“ povídám. „Já je viděl jenom ve tmě. Chtěli připálit cigaretu, já neměl oheň, tak mě za trest skoro přizabíli.“

„Kecáte. Kdyby šlo jenom o tohle, nevolal byste mě. To je věc policajtů. Za mnou choděj lidi, když nechtěj nebo se bojejí jít za četníkama.“

Měl pravdu. Tak jsem mu to vylíčil: jak jsem prodal auto, koupil nové, jak jsem ho šel přihlásit na Dopravní inspektorát, jak mi ho zabavili, jak jsem hledal Lorence a jak jsem se dozvěděl čistě náhodou, že chodívá k Zubrovi.

„Od koho jste se to dozvěděl?“ zvedl oči od notesu, do kterého si to zapisoval. Takže přinejmenším čte detektivky.

„Od kluků v baráku. Slyšeli, jak si tam domlouvá rande s nějakou děvou,“ zalhal jsem. Snad jsem mu zatajením Džudiny existence nesetřel nějakou důležitou stopu.

Podrbal se na čele. Skoro mě mrzelo, že si neposunul do týla kostkovanou čepici s kšilem a nevytáhl lupu, aby mi prozkoumal daktylky nebo špínu za nehty. Jenomže on nebyl žádný Sherlock Holmes, což dokázal hned následující otázkou.

„Co chcete? Dát za vyučenou těm dvěma, anebo dostat nazpátek peníze?“

„Nejlíp oboje. Ty prachy v první řadě, samozřejmě. A pokud jde o ty dva buchary - nejsem nějak zvlášť pomstychtívej, ale nedokážu se ani pořádně vysmrkat.“

„Vy myslíte, že mezi vaším vyptáváním se na Lorence a přepadením byl nějaký kauzální nexus?“

„He?“ udělal jsem. Nemám rád cizí slova. A když mě bolí hlava a celé tělo, tak je nesnáším vůbec.

„Myslím příčinnou souvislost,“ přeložil mi to (doufám, že zadarmo) a zatvářil se ležérně.

„Já nevím, čemu vy říkáte příčinná souvislost, ale když se v nějaký hospodě na někoho vyptávám, pingl mi ho zapře, pak se vybavuje s druhým pinglem a ukazují si na mě a potom za mnou táhnou po ulici dva chlápci, který jsem předtím v té hospodě zahlíd, a rozbijou mi hubu, tak já bych mezi tím něco jako souvislost viděl.“

„No jo, no.“ Sklapl zápisník a podrbal se na pleši. Kupování kamery mu šlo líp. „Uvidíme, co se s tím dá dělat. Na toho Zubra si posvítíme. Víte, jak ten Lorenc vypadá?“

„Přes třicet, korba, hnědý vlasy na ježka, v pravém uchu náušnička.“

„Budu vás muset požádat o menší zálohu na výdaje,“ řekl detektiv. „Dohodneme se takhle - tisíc korun za každý den, anebo dva tisíce na ruku jednorázově a deset procent z toho, co z Lorence dostaneme.“

„To druhý,“ povídám. „A nezapomeňte k těm sto osmnácti tisícům připočítat moje výdaje - dva kolíky dotedka plus dva pro vás a těch deset procent.“ Odpočítal jsem čtyři pětistovky z toho, co jsem od něj dostal za kameru. „Jinak doufám, že z toho chlapa opravdu ty prachy dostanete.“

„Nejdřív ho musíme najít a...“

„Co pak?“

„Pak uvidíme, jaký způsob domluvy na něj platí nejúčinněji.“

„Já bych ho natáh na žebřík nebo mu zkusil španělský boty. Aspoň o číslo menší.“

Zasmál se. „Pane Najmane, já tuhle firmu nevedu proto, abych skončil v kriminále. Jsou metody, které nám zákon bohužel zakazuje používat.“

„A co vám dovoluje?“

Zamyslel se. „Jak bych to řekl... domluvíme mu. Jenže abyste mohl někomu domluvit, musíte o něm něco vědět. Takže to chvíličku potrvá. Máme samozřejmě své metody, máme své informátory... ale ani Řím se nepostavil za den, jak je známo.“

Už mi s těmi perlami klasického vzdělání šel na nervy. Nejspíš nějaký nedostudovaný filozof. Nebo rupnul na gymplu těsně před maturitou. Takoví jsou nejerudovanější.

„Kdy se ozvete?“ zeptal jsem se.

„Jakmile budeme něco vědět. Jste, jak jste sám říkal, poněkud imobilní, takže nebude problém vás v nejbližších dnech telefonicky nebo i osobně zastihnout doma, vidíte?“

„Kdybych náhodou doma nebyl, budu mít zapojený záznamník.“

„Výborně.“ Dotkl se prstem pomyslného kšiltu. Vsadím se, že doma nebo v kanceláři tu čepici nosí, kouří lulku a po nocích hraje na housle. Morfium si snad nepíchá.

14

Jaká je to bída, když je člověk bezmocný. Hladu jsem se nebál, v jídle náročný nebo vybíravý nejsem, to ze mne vytloukla menza a kriminál. Chleba jsem měl na dva tři dny a brambory aspoň na týden. A že bych zhynul žízní, bylo prakticky vyloučené. Jestli mi něco ze starých časů zůstalo, tak naplněný bar.

Namíchal jsem si jamesona se sodou, usrkával, dal si jednu z výjimečných cigaret a zase se věnoval zírání. Někdo tomu říká, že se myšlenkami toulá.

Vyrušil mě pes profesorky Čebovské. Ten pinčlík je většinou doma, aby mu nějaký zlý velký pes venku neublížil, a štěká na všechno, co se venku pohne. Čebovská zřejmě není doma, šla po nákupech nebo na drby, a pes se prostě bojí, tak huláká. Slyšel jsem prásknout dvířka od auta. Rána to byla, až jsem se divil, že to auto vydrželo.

Pinčl začal rvát ještě víc.

Ozvaly se nadávky, které mi připomínaly minulost ne tak dávnou.

„Ne, to snad ne...“ povídám si. Vstal jsem a odbelhal se k oknu.

Téměř naštorec ulicí stála odvážně zaparkovaná černá šestsettrináctka. Muž, který z ní vystoupil, byl bytelný tlust'och s kdysi černými, teď silně prošedivělými kudrnatými vlasy. Na sobě měl tmavý oblek. Hodobóží, jak říkala jeho žena. Jen na pohřby a k soudu. Ani se nemusel otáčet, abych ho poznal.

Byl to Lájoš osobně.

Za minutu jsem ho měl doma.

„Boha, ale som smedný.“ Obrátil do sebe láhev a na jeden zátah vychutnal svého kozla. Co pamatuju, vždycky byl smedný.

„Baba nie je doma?“ vyzvídal.

„Kterou myslíš?“ zeptal jsem se opatrně. Zatím jsem se nemohl vzpamatovat z překvapení. Vždycky jsem dosud vyhledával Lájoše já, když mi teklo do bot nebo když jsem pojal nějaký šílený plán. Můj romský kamarád se prozatím nenamáhal vysvětlit, proč za mnou přišel. Zamířil znovu do kuchyně k ledničce pro lahváče.

„Tuto,“ prstem připomínajícím buřtík namířil k podlaze. „Čo sa jej nepáčila čierná huba...,“ rozesmál se.

Odložil prázdnou láhev pod stolek a otevřel si další.

„Já myslel, že jsi přijel autem. Nebo tě někdo přivez?“

„Čo je to jedna dve flaše piva pre chlapa,“ mávl lehkovážně rukou. Vtom mi došlo, co mi to vlastně vrtá hlavou.

„Ty, Lájoš, ty máš řidičák?“

„Jasně!“ Hrdě se na mne podíval.

„Kde jsi ho vzal?“

„Kdě, kdě... dostal som ho. Urobil!“

„Já myslel, že neumíš číst ani psát.“

„Čítat písať neviem, ale šoférovať viem.“

„No, ale když jsi dělal řidičák, tak ses musel naučit předpisy, ne? A udělat nějaký testy...“

Podíval se na mne jako na blázna. „Stě švihnutý, šéfko? Či vám v hlavě jebe? Všetko predsa idě, nie? Šak sme ľud'ia. A ľud'ia si musí pomáhať, nie?“

Říhl a pohodlně se rozvalil. Vypadal jako pánko velkomožný, jak cikánský gróf.

„Tak copak, Lájoši, cos mi přinesl?“

Škubl sebou. Zřejmě moji otázku pochopil doslovně. „Čo já bysom... ja nyč němam. Ak sa nězarobí... aj starká mi hovořila: Lájoš, ty somár starý, pozri, ako Ferko zarába!“

„Koukej, barevku doma máš, ne?“

„Dve. Terazky už dve telky!“

„Tak vidíš. Rádio a magneták taky...“

„Dve rádia s magičom. Ja mam svoje a moja starká tiež.“

„Starkú máš...“

„Dve...“ začal a honem se zarazil. „Ale šéfko, táratě a táratě. Nie preto som prišol.“

„A proč jsi tedy přišel? Pivo mají i v samošce.“

„Ferko ma poslal. Chce sa s vámi rozprávateľ. Něpýtajte sa, šéfko, nyč něviem!“ rozhodil rukama, když pochopil otázku v mých očích. „Ferko povedal: Lájoš báči, chod' pre šéfička a privez ho. Tak som tuná.“

„Že mi nezavolať?“

„Ferko? Taký pán?“ Udiveně nad mojí prostotou zavrtěl hlavou.

„Tak jsi mohl zavolat ty.“

„Ja? Ako? Vietě predsa, že němam telefon. Lenem terazky taký...“

Sáhl do kapsy objemného saka, jen o maličko většího nežli dětský stan, a vytáhl mobilní telefon. „Od Ferka. Aby som bol... ako sa hovoří, vietě? V rádiu. A v telce. V tých reklamách.“

„Mobilní. Vždycky ve spojení se světem.“

„Hej. Móbil. Lenem s ním něviem narábat'. Pěkný je, ale celkom na piču.“

Zase přístroj za třicet tisíc schoval do kapsy.

Podíval se na mne. „Idzeme? Ferko čaká...“

S Čebovskou jsme se srazili v brance. Obě ruce měla obtížené nákupními taškami. Jen bůh ví, komu tolik proviantu táhla. Zřejmě sobě, protože čokl si snad může nalovit.

Vyvalila na Lájoše svoje oči krabatice, rozšířené ještě brýlemi.

„Pane Najman! Nejednou jsem vám říkala, že si nepřejí, aby toto individuum...“

Stará láska prostě nerezaví. Lájoš ji jednou vyděsil jako zfetovaný negr jižanskou pannu a baba na tu hrůzu, kdy si málem načurala do kalhotek, dodnes nezapomněla.

„Čo, aké indýviduum?“ zařval Lájoš. „Kto je u teba indýviduum, baba? Čo? Pozři sa sama na seba...“ Chytil jsem ho za ruku.

„No tak, Lájoš, paní domácí to tak nemyslela, vidíte, paní profesorko?“

„Myslela!“ trvala neústupně na svém. Asi ještě nesnídala a potřebovala si po frontě v samošce na někom zchladit žáhu, aby jí chutnalo. „Tenhle dům patří mně, tahle zahrada patří mně a já si budu rozhodovat, kdo sem smí a kdo ne. A jestli se to někomu nelíbí, může si jít!“

Vyzývavě se na mě podívala.

„Takú sme mali včera,“ řekl najednou Lájoš docela klidně. Olízl si přitom masité pysky. „Traja. Boha, ta jebala! Možná poviem kamarátom a pridem... tuná ta nás celkom istě zobere všetkých naraz. A keby něhcela...“ Znovu se olízl a z kapsy najednou vytáhl břitvu. Opakoval stejný trik - a vsadím se, že si ho pečlivě připravil. Proto se u mě doma ptal, jestli je profesorka doma. Těšil se na tenhle výstup jako malé dítě.

Čebovská vyvalila oči ještě o poznání víc a chtěla začít ječet, ale Lájoš se najednou s břitvou v ruce otočil ke mně.

„Oholím sa predtým, lebo terazky viem, čo sa patrí, keď jebem damu.“ A s břitvou v ruce vykročil. Čebovská pustila tašky a ustoupila.

„Pane Najmane...“ Měla slzy na krajíčku. „Takhle mě už dávno nikdo neurazil. Jak vy, džentlmen, můžete připustit... jak vy se jenom můžete s něčím takovým stýkat!“

„Lebo robim pánu inženýrovi šoféra. Teraz.“

Lájoš schoval břitvu do kapsy a místo ní vytáhl klíčky od vozu, namířil je nataženou rukou k autu. Šestsettřináctka dvakrát štěkla a blikla reflektory.

Lájoš otevřel zadní dveře.

„Pán šéfko, idzeme. Voz je pripravený.“

„Omlouvám se, paní profesorko,“ řekl jsem s přívětivým úsměvem. Máme-li nad někým zřetelnou převahu, můžeme si dovolit velkorysost. „Jak vidíte, řidič na mě čeká. Mám nějaké obchodní jednání.“

Odbelhal jsem se k autu.

Lájoš za mnou s prásknutím zavřel dvířka a stejný zvukový efekt ho provázal i při nastupování do vozu.

„Ty, Lájoš,“ zeptal jsem se, „proč tak třískáš? Takovýhle auto se zavírá tiše.“

„Keď ho zatvoríte ticho, kto budě veděť, že stě prišli takým fárom?“ pokrčil rameny.

Baba stála pořád ještě jako Lotova žena, ruce svěšené, tašky na zemi. V okně za sklem stál na zadních pinčlík a řval jak pomínutý. Nejspíš cítil, že paničce ubližujeme.

Lájoš se pohodlně usadil za volant. Pás si připnul bezchybně. Ani strčit klíček do startéru mu nedělalo větší problémy: strefil se hned napodruhé. Víc klíčků na kroužku neměl. Dál už ale sranda končila. Motor naskočil, a jakmile přidal plyn, rozeřval se jako nějaký d'ábelský monopost na startovní čáře v Indianapolis.

„Uber plyn,“ pokoušel jsem se přehlušit burácení.

„Čo hovoríte?“ otočil se ke mně. Tvář měl vyrovnanou a klidnou jako člověk, který se za žádných okolností nenechá vyvést z míry nějakým pekelným strojem.

„Nic,“ mávl jsem rukou. „Jed'!“

Přikývl a pokusil se, aniž by snížil obrátky naprázdno běžícího motoru, zařadit rychlost. Cloumal šaltpákou a brumlal si při tom nějaké hrozné výhrůžky. Nakonec jsem to nevydržel.

„Spojku, Lájoš, musíš zmáčknout spojku! Copak nevíš, kde je spojka?“ zaječel jsem hystericky.

„A čo som somár, abysom nevedel, kde mám spojku?“ řekl vyčítavě. „Brzdá, spojka, plyn... tak nás učili v tej autoškole.“

„Opačně! Spojka, brzda, plyn! Jestli mačkáš brzdu, tak se nerozjedem ani do soudního dne!“

Opět se ke mně otočil. Jeho tvář byla obrazem bezedného údivu. „To prvé nie je brzda?“

Ježiši... a já se s ním mám vydat do pražských ulic! Nero Wolfe v jednom svém dobrodružství pravil, že kdo se do pekelného víru městské dopravy dobrovolně vydá, je buď šílenec, nebo hrdina. Já byl zřejmě pasován na dvojroli.

Už jsem chtěl vystoupit, že si vezmu taxíka, když se Lájošovi podařilo nějakým omylem zařadit a uvést automobil do pohybu. Tedy do pohybu... šestsettrináctka se začala přibližovat k brance našeho domu, ve které stála vyděšená Čebovská. Způsob pohybu se ovšem poněkud lišil od formy, jaká bývá u osobních automobilů obvyklá: s řevem a kvílením se tatra ke zmíněným objektům blížila trhavými poskoky, při nichž se její předek mocně nadzvedával a opět dopadal v rytmu příbojové vlny.

Těsně před Čebovskou se Lájošovi podařilo zastavit. Sehnul se a na něco se díval. Potom ke mně otočil rozzářenou tvář.

„Som mal zatahnutú tu zajebanú ručnú brzdu,“ řekl tónem odborníka, který právě objevil příčinu havárie raketoplánu.

Čebovská se probírala, sebrala tašky a s křikem upalovala do bezpečí svého domu.

„Teraz je všetko v poriadku,“ oddechl si Lájoš. Nevím, co tím měl na mysli. V každém případě se mu podařilo už bez větších obtíží auto rozjet a zamířit s ním k městu.

Ferko změnil firmu. Namísto bývalého kulturáku si za sídlo vybral kanceláře v nově vybudovaném obchodně kancelářském paláci kousek od Václaváku. Samé sklo, kov a chrom. A ušlechtilé se tvářící dřevo.

Dáma, která seděla v předpokoji, se do tohoto uměle chladivého prostředí hodila. Vypadala ledověji nežli Demánovská jaskyňa. Platinový přeliv, hladce sčesaný v jednu jedinou, ovšem velice rafinovanou vlnu.

Lájoše ignorovala a mě si prohlédla, jako si prohlížíme švába na ubrusu.

Něco zaševelila do interkomu. Posadil jsem se do koženého křesílka a vytáhl kentky. Přísně se na mne podívala: „Tady se nekouří, pane.“

„Najman,“ řekl jsem a zase cigarety schoval.

Pokrčila rameny. Dávala najevo, že ji nezajímá, jak se jmenuju.

Přístroj na stole dvakrát zabzučel. Platinová děva se zvedla, předvedla mi dokonalé nohy a otevřela polstrované dveře, na kterých zlatý štítek hlásal Chairman. „Pan generální ředitel vás očekává.“

Chyběla už jen velebná hudba varhan. Architekt je prostě taky jenom člověk a všechno nedomyslí.

Ferko seděl za rozlehlým psacím stolem, velkým a prázdným jako letiště, které nepřijímá. Opíral se o pérovací opěradlo koženého křesla, vedeného v katalogech jako big boss, a v ústech měl dlouhý, tenký, zeleně kropenatý doutníček. Pro něj zřejmě zákaz kouření neplatil. Nejspíš ho vydal on sám, aby mohl vychutnávat pocit moci.

Chvíli jsme se na sebe dívali, já stál, protože jsem najednou nevěděl, jestli si vůbec smím sednout. Věděl jsem jediné: že mu nesmím říkat Ferko a že už vůbec nepřichází v úvahu připomínat mu minulost. Tenhle generální chairman žil pouze přítomností a ještě slunnější a mocnější budoucností.

Nevypadal na Cikána. Nevypadal na Roma nikdy, určitě byl šmrncnutý vším možným, už prababička se zapomněla nebo byla znásilněna nějakým nordikem a časem se tam přimísily geny ještě mnoha jiných ras a národů. V černém dvouřadovém obleku s decentním proužkem a ve sněhobílé košili s kravatou aspoň za patnáct stovek se podobal úspěšnému Italovi. Nebo mafiánovi.

Ferko se najednou usmál bílými zuby, vytáhl z pusy doutník a položil ho na obrovský mosazný popelník.

„Tak si přece sedni,“ ukázal na černé kožené křesílko.

„Tak ses prej zase dostal do průseru, šéfičku? Já nevím, jak to vy čížkové děláte...“

„Jak víš... teda, víte, pane...“

„Tady mi říkaj pane generální řediteli,“ zasníl se.

„Jaký průser, pane generální řediteli?“ Nemohl jsem si pomoci, znělo to směšně. Ferko tu ironii vycítil.

„Hele, když jsme tady sami mezi sebou, tak si generálního nech za kloboukem,“ povídá rychle. „Já si na to mezi známejma nepotrpím.“

Jistě. Ovšem před lidmi - hlavně před podřízenými nebo před obchodními partnery, to je jiná! Tam si na formality jistě potrpí.

„Tak teda - jakej průser? Já o ničem nevím.“

„Lorenc... prej tě vomydlil... jsem slyšel. No, jestli tě to nebolí, tak to můžeme zabalit. Lájoš tě zase hodí domů a je to vyřízený.“ Rozesmál se a byl to upřímný smích. „Ty vole, jak se ti líbilo jet s Lájošem? To je síla, co? Ještě si plete spojku s brzdou?“

Otřel jsem si čelo. Při vzpomínce na cestu pražskými ulicemi jsem se potil i v téhle dokonale klimatizované místnosti.

„To měl bejt fór, nebo nějaká pomsta?“ zeptal jsem se.

„Drobná pozornost pro starýho známýho. Můj osobní řidič bohužel nebyl k dispozici. Jel s medvědem do servisu na výměnu oleje. Ale jak říkám, jestli se nic neděje, omlouvám se ti za ztrátu času.“

Horečně jsem uvažoval, jaký zájem může mít Ferko na Lorencovi, a především jak to může vědět.

„No...“, povídám opatrně, „o Lorencovi jsem slyšel. Osobně ho neznám, bohužel, ale jestli je to ten samý člověk, kterého máme oba na mysli, tak tenhle parchant mě vopískoval skoro o sto dvacet tisíc. A se mnou ještě pár jinejch lidí.“

„Fjú!“ hvízdal Ferko. „Sto dvacet papouchů - to není tak málo.“

„Podle toho pro koho. Pro mě je to balík. Dneska. Pro tebe...“, vyprskl jsem při představě, že pro Ferka suma sto dvaceti tisíc by znamenala víc než pro obyčejného smrtelníka sto dvacet korun. Jenom ta televize v rohu, Panasonic se superplochou stohertzovou obrazovkou o úhlopříčce kolem osmdesáti centimetrů, přišla nejmiň na osmdesát tisíc.

„Máš o podnikatelích naivní představy“, řekl s povzdechem. „Keš prachy jsou drahý. A tys mu to vypláz keš, vid’?“

„Autobazary na úvěr neprodávaj.“

„Já jo. A kupuju taky tak. Hotový prachy v podstatě nevidím. A když nějaký mám, hned je vrazím do kšeftu. Prachy se musej točit, protože peníze dělaj peníze. Ve šrajtofli nebo v trezoru jsou mrtvý. No jo. Tak co s tím Lorencem uděláme?“

„Ty, Ferko... jak to vůbec víš?“

„Já vím všechno, co se v jistejch kruzích šustne. Jinak bych nepřežil. A na starý známý nezapomínám. Jednou já pomůžu tobě, podruhý píchneš ty mně.“

Tak tohle znělo jako pohádka. A pohádkám, jak známo, věří jenom malé děti. Pokud se nejedná o pohádky pro dospělé. Já bych byl například téměř ochoten uvěřit, že privatizační fondy vznikly proto, aby se pečlivě staraly o prospěch nás drobných diků, ale každá důvěřivost má své meze. Jediné, co bych eventuálně koupil, byla myšlenka, že v případě potřeby Ferkovi píchnu.

„V čem potřebuješ píchnout?“

„Prej jsi včera dostal nakládačku.“

„Dostal. To byli tvoji hoši?“